

VIERDE JAARGANG

LOSSE NUMMERS 15 CENT

23 OCTOBER 1929 - No. 4

LIMBURG

BOSCHSTR. 110 TEL. 1713
MAASTRICHT - GIRO 124690

IN BEELD

ILLUSTRATIE VOOR DE
PROVINCIE LIMBURG

Zie op pag. 13 de uitslag van de
100 Gulden Prijsvraag

'n Handeltje met een koperen ketel

Op invitatie van het Woonwagenliefdewerk te Maastricht brachten wij de vorige week een bezoek aan het woonwagenkamp. Op onze middenpagina's leert u deze vereniging en haar werk kennen.

Brieven van Dré

Ulvenhout, 13 Oct. '29

Menier,

Hedde gij 'm gezien, d'n Zeppelien, amico? Hij mot van d'n mergen over ons laand gevaren zijn, vollegens de kraanten van giesterenavond. Kaddem gère 's gezien, waant

zo'n dink van 'n tweehonderd meters lengte en 'n dartig meters hogte deur de locht te zien zweven, da mot 'n statig gezicht zijn! Kebber daarveur al 's eenen gezien, horre! Da was in d'n oorlog, 'n jaar of veftien gelejen. 't Was zomer — vruug of laat in 't jaar, da weet ik zoo niemeer — maar op 'nen mergen, om 'n uur of acht, 'k sting op 't laand, en toen zag ik 'm plotselink, heel, heel hoog in de locht hangen as 'nen *grooten-worst-in-zilverpampier*. Toevallig keek ik omhoog, naar 't zonneke, om te zien hoe laat of 't was, en daar viel m'n oog op dieën zulveren worst, waar de zon op te glaansen sting, dat er allemaal felle lichtstralen afsprongen. 't Was of er 'n nuuw hemellichaam deur de locht bewoog en — ge mag 't grust weten — 'k was er maar haalf grust op. Mee 'nen open mond — m'n pepke kwatste-n-ervan teugen de wêrld — hê'k 'm nagetuurd en 'k was veuls te verbouwereerd om Trui te gaan roepen. Op 'n mement schoof ie haalvelings achter 'n wit wolkske. Eigenlijk was 't nèt, of ie dook in 'n blauw gat dat er in d'n hemel zat om na ennigten tijd weer teverschijn te komen in 't volle zonnelicht. Wel 'n vol kertier hê'k 'm kunnen volgen; m'neni nek was er stijf van geworren. En 'n paar dagen later, toen las ik in de kraant, as dat-ie z'n visietekortjes af was wisten geven in Engelaand. Heel Londen had ie in z'n piepzak gejaagd, want as 'nen reuzen-olifaant had ie z'n moppen boven de zjentelemanekes en zjentelevrouwkes d'ren kop laten spetteren en da viel nie mee. Kollesaal had ie er huisg'ouwen. Nèt gedaan of Londen 'n „vroolijke keuken” was van de kermis, waar ge „nèt mocht doen of da ge thuis was.” Ik belooft oew, amico, as zo'n dink boven oew d'urp hangt te zweven en 'n vracht bommekes op oew donderement duvelt of 't 'nen zak ertjes is, da ge dan nog wel 's 'n schietgebedje en oew broek vol doet in 't donkerste hoekske van oewen kelder. Da ge dan nog wel 's mee klepperende taanden van de zemelen, zóo da-g-op oew tong bet, prevelt: „Olie-vrouwke van Scherpeneuvel lot asteblijft dieën zulveren worst ierboven opouwen, waant hij mokt al ons haar in de wêr.”

Ja, amico, da's nouw eenmaal 't sjagrijn aan al die mooie uitvindingen: zoogaauw as 't oorlog is, dan brengen ze niks as ellende over ons.

Maar ollee, — laten me 'r 't beste maar van hopen; of witte gij er wa beters op? — Van uitvindingen gesproken, hedde gelezen van dieën uitvinder in Duitschlaand, die beweert 'n kunstje t-emmen gevonden om goud te maken van lood?

Hij ee nèt zoolaanck leggen te smelten en te soldeeren tot ze'm in de pèrepluu emmen gezet. Maar daar is ie ok weer aan d'n gaank gegaan. Z'nen avvekaat ee-t 'm daar zelfs gin rust gegeven en 't zoo weten te plooiën, da z'nen kliejent 'n paar bonken lood kreeg en verder gereedschap en ok in z'n celleke weer aan 't brouwen gong. En... amico, — daar is wezenlijk *goud* te veurschijn gekomen! Maar zemmen niks gin vertrouwen in z'n goudfabriekasie. Ik begriip niks van dieën kèrel. Waant goud-maken is naar mijn boerenidee persies 't zelfde as te perbeeren om 'nen wind op te vangen in 'n netje.

Van dieën avvekaat snap ik 't zooveuls te beter. Klaanten die d'r eigen gouwen markskes maken, da zijn goei! Maar wat er mee de goudmakerij te verdienen vaalt veur d'n vent, die da kunstje vandaag of mergen klaarspult, da ga me boven m'n muts. Waant op denzelfsten dag, da ze da goedje kunnen maken uit 'n ouwen looien pijp of gasbuis, op dieënzelfsten dag is 't goud amper zooveul wêrd als koper. Dan hee-g-et toch maar de wêrde van lood plus d'n arbeid die z'r in gestoken emmen, zou 'k zoo zeggen. Maar as da nog 's gebeuren zouw amico, as ze nog 's goud kunnen maken uit 'n stelletje ouwe gaspijpen of lekkende dakgooten, nouw, dan zag 't er in eens zomaar gek uit in de wereld. Waant 'n wêrld zonder gouwen tientjes kunnen me-n-ons eigen niemeer veurstellen! Na d'n oorlog emmen 't nog gezien: as er niks meer te vertrouwen was, as iedereen z'n eigen drukkerij-ke had en er zijn bankpampier drukte, — as alken mulletèer oew wa koeien of peerden afgapte (reekwiereeren hiet die gaauwdieverij in tijd van oorlog!) en dan 'n blaaike uit z'n notiesieboekse scheurde en mee potlood

erop schreef: „Goed voor zeuven koeien en twee peerden, Piet Jansen” — dan stopten de boeren d'r gouwen geldstukken in 'nen ouwen sok en bewaarden die stiekum. Hieuwen die achterbaks! Waant ze begrepen blikskaters goed, da-d-al da-d-eigengemokte bankpampier, of 't geschreven of gedrukt was, nie opwoog teugen de gouwen muntstukken. Wa-d-ok uitgekomen is! 't Goud da gift in de wereld altijd nog 'nen houwvast veur wêrde. Maar as da nouw 's niemeer weerd is as 'nen bonk lood, ollee, wa zal 't dan veur 'n huishouwen worren? Waant dan houw 't geld op te bestaan, e? As ik dan aan m'n klaanten m'n grunten verkoop, dan koom ik meschient mee 'nen veul volleren wigel thuis, as da'k van huis afgonk. Dan gaf ik b.v. 'nen bos peen over veur 'n zakske tabak, 'n benneke appels veur 'n paar kruiken bier, 'n mud èrpels veur 'n paar schoenen en kwam ik as 'nen uitdrager thuis.

Dan waren veul dure gebouwen weerdeloos. 'n Schoone kerk mee veul goud erin, dat er op d'n langen duur in terecht was gekomen, was niemeer dá! De gouwen horloges die bij Oome Jan stingen, daar had de lommerd 'nen das aan, zoo groot as heel de week.

En op ons postkantoor konnen ze aan 't loketje van de postwisseltjes grust da gelukspoppeke weghangen, waant oew postwisseltje konnen ze

Nieuws uit het Binnenland. — De vorige week werd te Hattem de Cross-Country van „De Hezenberg” gehouden, uitgeschreven door de Koninklijke Militaire Sportvereniging. Een kijkje bij het lopen van het parcours, waaraan nog al hindernissen verbonden waren.

Luitenant Pahud de Montagnes op Marcroix, bij het nemen van een hindernis.

toch nie anders uitbetalen as mee peeschijven.

Ja, as diën kèrel, dien ze daar in Berlijn in de pèrepluu emmen gestopt, ginnen zwendelaar is en wezenlijk goud maken kan, dan maken me nog 's 'n aorig gevalletje mee. Een da veul erger is voor veul menschen, dan 'nen oorlog!

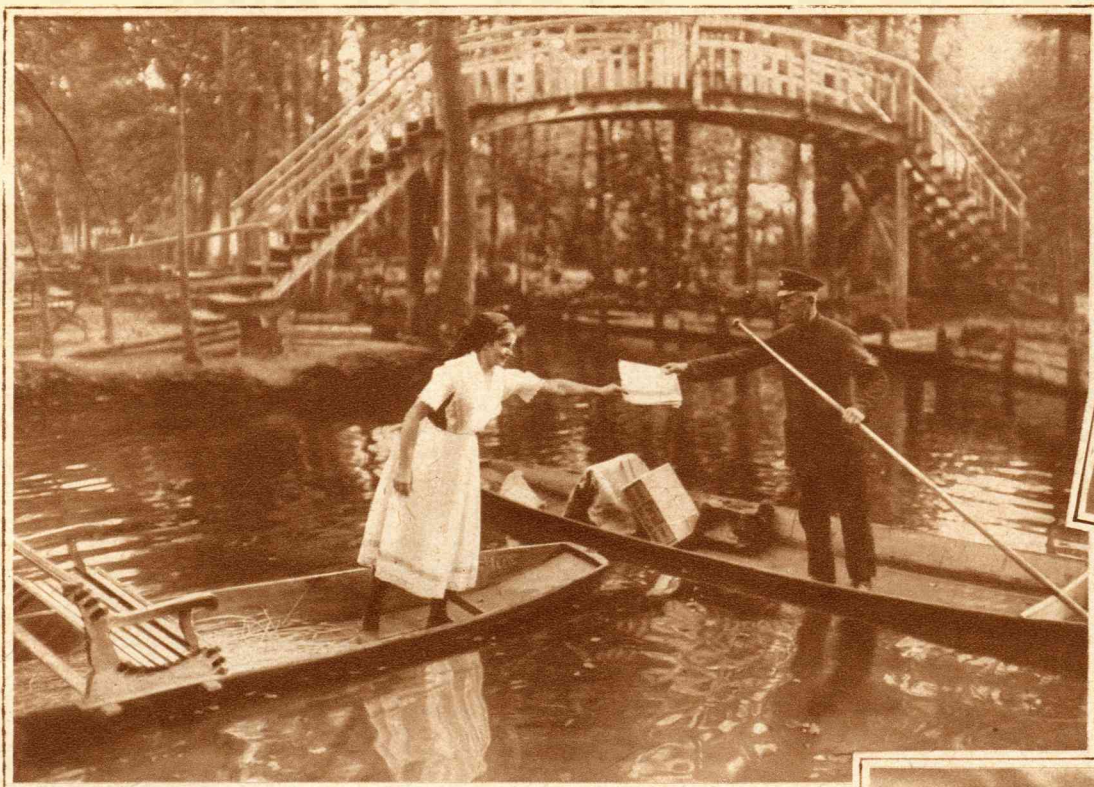
Waant zooas er op da postkantoorke 'n gek gelukspoppeke haangt, zoo is 't goud de ziel van de wêrld en as er die *harde* ziel wordt uitgepulkt, ollee, dan gingen de polletieke-partijen, die alleen veur 't goud werken — veur 't matriele — op de flesch! Dan wier 'nen mensch mee haanden aan z'n lijf of harsens in z'n kop eerst pas mee recht *goud* wêrd! Dan was 't mee veul gelukspoppekemedie en kletsprotjes gedaan.

Dan pas, amico, zou alleen 't *echte* goud blinken en uitblinken boven al 't goud van teugeswoorig, da ge mee diefstal net zoo goed krijgen kunt as mee wa-d-anders en daarom zoo bedriegelijk is. Me zeggen nie veur niks: *geld stinkt nie!* Ozookoos!

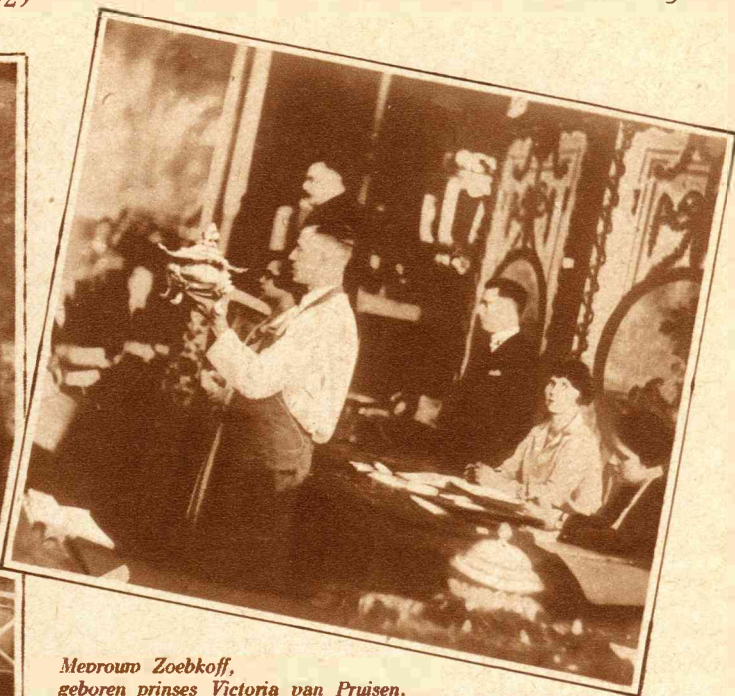
Amico, ik zouw er nog veul meer van kunnen zeggen, maar m'n vel is vol.

Dus veul groeten van Trui en, as altijd, gin horke minder van oewen

toe a voe
Dré

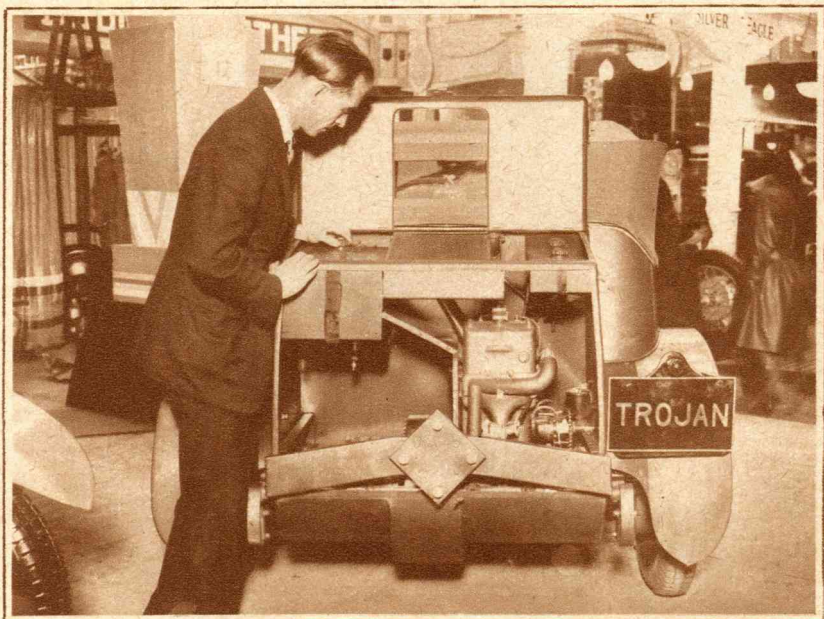
De post in het Spreewald wordt bezorgd per roeibootje. Het geheele Spreewald is, in plaats van met straten, met grachtjes doorsneden.

Mevrouw Zoebkoff, geboren prinses Victoria van Pruisen, een zuster van den ex-keizer, is failliet en de vorige week heeft te Bonn op haar kasteel een gerechtelijke verkoop plaats gehad, waarvoor, ook uit het buitenland, veel belangstelling was.

Nieuws uit het Buitenland

De verkeersagenten in Londen zijn voorzien van kleine elektrische schijnwerpers, die de witte handschoenen en mouwen belichten.

Engeland heeft thans ook zijn luchtschip en de vorige week zijn de eerste proefvluchten gehouden, die goed geslaagd zijn. Zooals men weet is de omvang van het Engelsche luchtschip nog grooter dan die van de Zeppelin, die de vorige week ons land bezocht.

'n Nieuwste snuffje op autogebied is deze nieuwe 19 P.K. Trojan, waarin de motor in het achtergedeelte gebouwd is.

Een belangrijke R.K.F.-wedstrijd te Heerlen, waar G.S.V. met 3-1 van Helios won. Moment uit den strijd.

Sport van Zondag

De stakingsonaangenaamheden te Maastricht zijn oorzaak geweest dat de Limburgers Zondag van eerste klasse N.V.B. voetbal gespeend bleven. Alleen Roermond trad in het strijdperk, n.l. te Den Bosch tegen B.V.V. De Bosschenaren, die al eenige malen met Roermond een spannenden kamp hebben gevoerd om de degradatieplaats te ontlopen zijn dit jaar hun Limburgsche tegenstanders heel ver voorbij gegaan. Dit wordt bewezen door de plaats, welke de beide clubs thans op de ranglijst innemen en ten overvloede nog eens door het resultaat van bovengenoemden wedstrijd in de Brabantsche hoofdstad. Met niet minder dan 7-1 ging Roermond er aan. 't Is thans nog wel een Bossche club, welke onze R.F.C.'ers in de onderste regionen gezelschap houdt, doch B.V.V. heeft heel andere neigingen.

De positie van Roermond is intusschen zeer bedenkelijk geworden. Wilhelmina is weer zwak, doch het is altijd gevaarlijk je aan één elftal te moeten vasthouden. Het verschil tusschen nummer laatst en Roermond is trouwens zoo gering, dat één enkele wedstrijd de Limburgers onderaan kan brengen. Aanpakken is de boodschap. Werken, hard werken kan het noodlot afwenden. B.V.V.

De strijd om den bal veroorzaakt vaak eigenaardige situaties, vooral wanneer hij zoo dicht voor het doel plaats vindt. Ook deze foto is uit den wedstrijd Helios—G.S.V.

leidt, onze bijzondere aandacht vragen. Caesar en R. K. V.V.L. blijven hier waarschijnlijk nog concurrenten, hoewel deze beide clubs nog te weinig

Gronsveld klopt Heerlen. De doelverdediger der gastheeren maakt een aanval op zijn heiligdom onschadelijk.

wedstrijden hebben gespeeld om haar voldoende te kunnen beoordelen. Caesar, dat in twee wedstrijden echter doelcijfers van 11-2 bemachtigde, doet het in elk geval niet kinderachtig. O.V.C. heeft Zondag de herinnering aan betere dagen weer eens opgewekt. De Sittardsche Boys troffen het niet best daar in Overhoven en gingen met een 4-1-nederlaag naar de heimat weerom.

In de Mijnstreek heeft de situatie zich slechts een weinig gewijzigd. Staatsmijn Emma kwam niet in het strijdperk, doch kon door het puntgelijke spel van Miranda tegen Juliana haar leidende positie bewaren. Over het algemeen blijken de ploegen hier volkomen aan elkander gewaagd en het is dan ook nog slechts de vraag of Emma er in zal slagen uit te loopen. Geschiedt dit niet, dan wordt de strijd om den begeerden titel in deze landstreek ditmaal spannender dan ooit tevoren.

De vooruitzichten op het bezit van een derden 1e klasser zijn er o.i. echter niet beter op geworden. Aan den eenen kant blijft de positie van Roermond groote zorg baren, terwijl het ons bovendien voor-

Nog een moment uit den wedstrijd Helios—G.S.V. De Gronsvelders plaatsten zich door een 3-1 overwinning wat steviger aan het hoofd der afdeling.

komt, dat Emma minder is dan tijdens het vorige seizoen. En waar we nu reeds hebben gezien, dat er in elk geval geen club is, die de mannen van Hoensbroek ver overtreft, staan straks de papieren van den promotie-candidaat beneden pari. Zoover zijn wij echter nog niet. Tegen dien tijd kunnen we daar nog wel eens over smoezen.

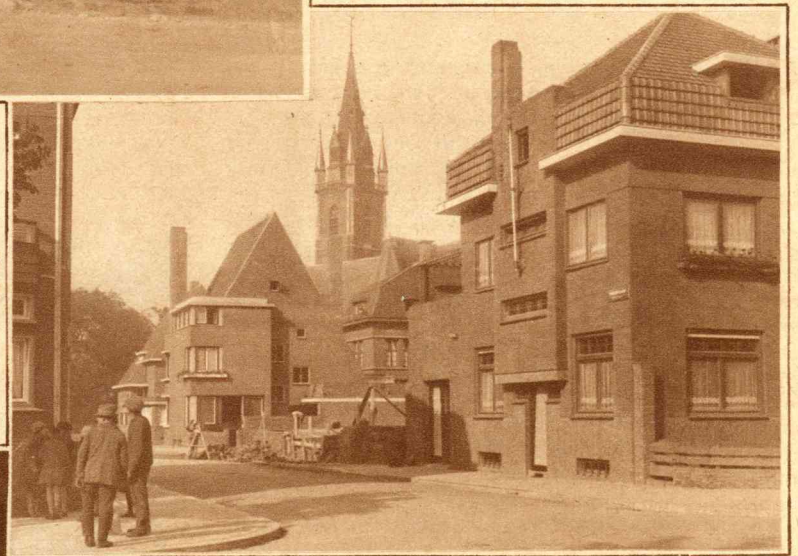

De relletjes aan de zinkwitfabrieken te Maasricht behooren thans gelukkig tot het verleden. Tijdens de botsingen tusschen politie en stakers vielen enkele gewonden en twee daarvan zijn aan de verwondingen overleden. De fabrieken werden door een cordon van politie omgeven en de contrôle verscherpt.

De politie-agent Houben te Maastricht, die bij de relletjes aan de zinkwitfabriek ernstig werd gewond door een schot in de maagstreek en aan die verwondingen overleden is.

LIMBURGSCH NIEUWS

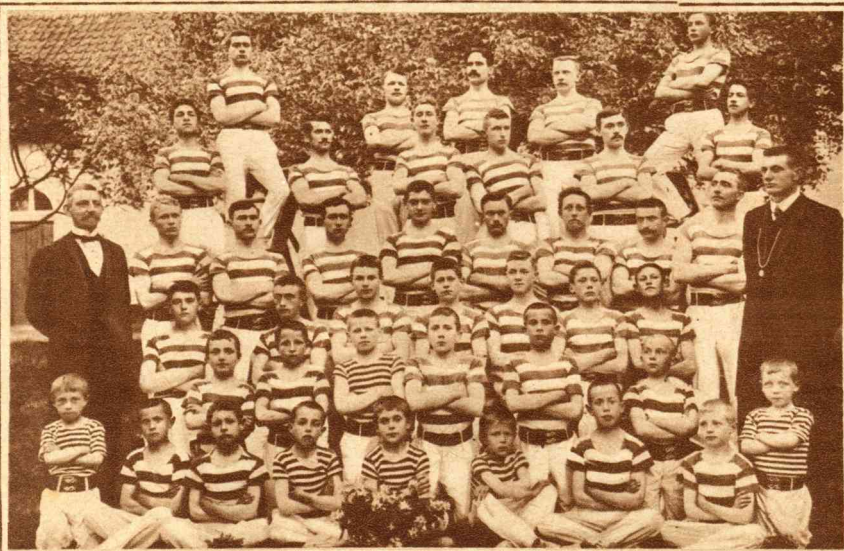
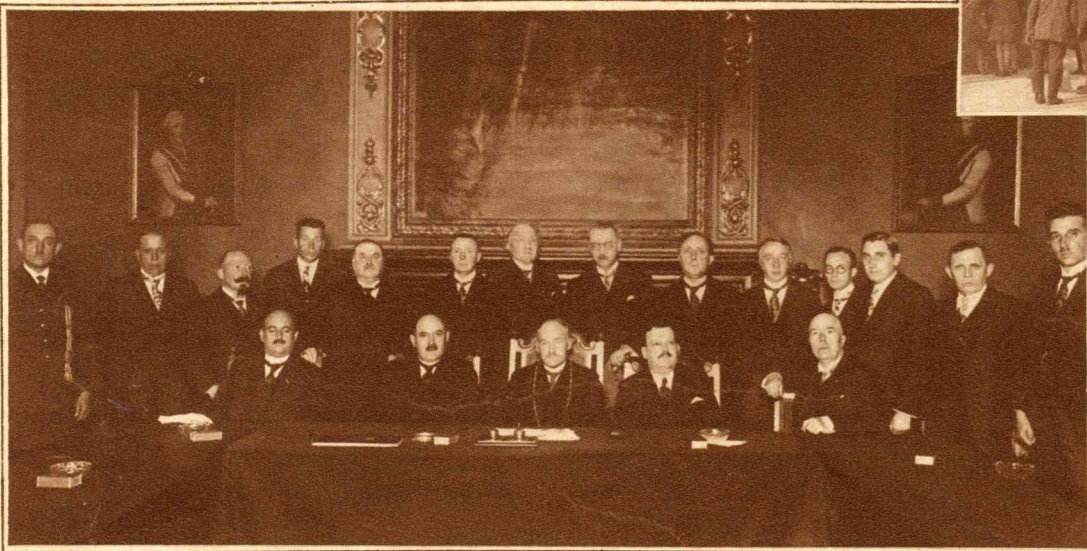
Het voormalige militaire terrein te Venlo zal spoedig volgebouwd zijn. Kijkje op de nieuwe huizen.

*

Maandagavond nam burgemeester Steinweg te Roermond afscheid van den raad. De burgemeester en de raadsleden na de laatste zitting in de raadzaal tijdens het afscheid gekiekt.

*

De heer A. Lenders, oud-directeur der scherm- en gymnastiekvereniging „Jan van Weert" te Weert, herdacht bij die vereeniging zijn 25-jarig lidmaatschap, bij welke gelegenheid hij tot eere-directeur gekozen werd.

De vereeniging „Jan van Weert" kort na hare oprichting in 1904, met den heer Lenders nog als werkend lid. Thans telt deze vereeniging meer dan honderd leden en aspirantleden.

Een oude foto van het Handboogschuttersgezelschap Æmulator te Weert met keizer en koning, behangen met hunne onderscheidingsteekens en bekroningen. Dit gezelschap bestaat reeds meer dan 50 jaar.

DE WEDDENSCHAP

Naar het Engelsch van Ludbrooke Black

Geautoriseerde vertaling door A. T.

HET VERHAAL TOT NU TOE.

Als een man maar wil, dan kan hij alles! werd er in een gezelschap beweerd en Richard Standring was het daar roerend mee eens. „Zoo! Trouw jij dan eens met de verloofde van Prins Joachim van Latavia?” werd hem toegevoegd; „ik wed om duizend pond, dat je dat niet klaarspeelt.” Standring had in een dulle bui de weddenschap aangenomen, al begreep hij den volgenden morgen bij het ontwaken zelf niet, hoe hij zoo dwaas had kunnen zijn. Vrijwel zijn heele vermogen op zoo'n manier te vergoien. Want dat lukte natuurlijk toch niet, hij zou het niet eens proberen. Om zich te verstoren, gaat hij een vacantiereisje maken naar Kilbolton, waar hij Cicely Vane ontmoet, op wie hij hals over kop verliefd wordt. Die Cicely Vane, maar dat weet Standring niet, is juist de verloofde van den Prins, die hij volgens de weddenschap zou moeten trouwen. Zij heeft ook hem lief, maar haar vader wil, dat zij met den prins trouwt. Zoodra Standring dat alles weet, besluit hij het huwelijk tusschen Cicely en den Prins te verhinderen, iets, wat ook 'n Amerikaansch consortium wil, dat uit is op olie-concessies in Latavia en vreest, dat die aan Almeric Vane gegeven zullen worden, wanneer de vorst met diens dochter trouwt. In dienst van dat consortium reist Standring haar, als zij voor de huwelijksplechtigheid naar Latavia gaat, na. Hij spreekt haar nog, vóór zij Latavia betreedt, en zweert haar, dat hij op de een of andere wijze het huwelijk wel zal weten te beletten. Standring gaat naar het „Paleis in het Bosch”, waar de vorige Prins van Latavia, die krankzinnig verklaard is, door Joachim wordt gevangen gehouden, met de bedoeling dezen te bevrijden en weer op den troon te herstellen. Onderweg neemt hij met een aantal mannen, die evenals hijzelf in dienst zijn van 't Amerikaansche

syndicaat, Prins Joachim gevangen. De krankzinnige Prins is echter juist overleden en daar dit een streep door Standring's rekening dreigt te halen besluit hij zelf voor den bevrijden Prins Peter door te gaan. Hij verwekt een revolutie, die een onbloedig verloop heeft en hem op den troon van Latavia zet. Almeric Vane laat hij voor alle zekerheid op een kasteel gevangen zetten en aan Cicely, die den volgenden dag haar intocht in Latavia doet, vertelt hij de geheele geschiedenis. Het meisje, dat ook hem lief heeft, zwijgt natuurlijk, ook tegenover haar vader, en laat zich kalmjes gevangen nemen, overtuigd, dat Standring er wel voor zal zorgen, dat haar niets overkomt. Zelfs ondergaat zij 'n verhoor, omdat in Latavia de meening heerscht, dat zij en haar vader, samen met Prins Joachim, het land aan „den vreemdeling” hadden willen verkoopen. Later hoort Cicely van haar vader, dat Standring werkt voor het Amerikaansche syndicaat en zij begint aan hem te twijfelen en juist als zij hem om opheldering wil vragen, komt haar vader binnen en herkent in Prins Peter Richard Standring. Van deze ontdekking wil Almeric Vane gebruik maken om Standring voor zich te laten werken, inplaats van voor de Amerikanen; wat hem echter niet gelukt. De gebeurtenissen volgen elkaar nu snel op. De voornaamste is wel, dat Almeric en Cicely door een kriegsraad ter dood veroordeeld, maar vlak voor de ten uitvoerlegging van

het vonnis door Dick bevrijd worden. Op hun vlucht naar de grens verneemt Cicely, dat Prins Joachim getrouwen om zich verzameld heeft een aanval op Mintz, de hoofdstad van Latavia, wil wagen. Dick is dus in groot gevaar en zoodra de mannen, door Dick daarmee belast, de vluchtelingen over de grens gebracht hebben, besluit Cicely terug te keeren om Dick te waarschuwen. Als boerinnen vermoord gaan Cicely en Martha, haar kamenier, per trein naar Mintz terug, waar zij, na allerlei moeilijkheden — er is een prijs van 10.000 kronen op haar hoofd gesteld — in slaagt, Dick te spreken te krijgen. Zij vertelt hem wat zij gehoord heeft en Dick geeft haar opheldering hoe hij er toe gekomen is, in dienst te treden van het Amerikaansche syndicaat. In den vrede en loop van het gesprek vertelt Dick, dat hij er de voorkeur aan zou geven, zoo spoedig mogelijk zijn prinschap er aan te geven, en tenslotte wordt besloten, dat hij, als Prins Peter, een onderhoud zal aanvragen aan Prins Joachim. Als zijn vertegenwoordiger zal hij dan zelf, als Richard Standring, met Joachim onderhandelen, om dezen onder zekere voorwaarden zijn kroon weer terug te geven. Cicely zal Joachim het voorstel tot onderhandelen gaan overbrengen. Na allerlei moeilijkheden slaagt Cicely er in, in haar vermomming als boerin, tot Prins Joachim te worden toegelaten, en weet zij hem te overreden, tot een onderhoud met een vertegenwoordiger van Prins Peter. Op de plaats van samenkomst herkent Joachim in dien vertegenwoordiger Standring, wat hem in het eerst een beetje achterdochtig maakt. Daarbij komt nog zijn jaloezie, als hij bemerkt, dat Cicely haar liefde aan Richard heeft gegeven. Het gevolg is een worsteling tusschen de beide mannen, waarbij het gaat om de eenige revolver die ter plaatse zich bevindt, in bezit te krijgen. Dat gevecht wordt in dit nummer voortgezet.

Hij plantte zijn hakken in den grond, om een verder naderen van den steen te voorkomen, maar dit had slechts ten gevolge, dat de Prins des te verwoeder worstelde om hem mee te sleuren. Dick zag zijn verwrongen gelaat, zijn starende oogen en zijn met schuim bedekte lippen. Hij moest hem tegenhouden ten koste van alles. Maar dichter en dichter kwamen zij bij den steen. Hij zag, hoe de Prins den arm uitstak om de revolver te grijpen, en het doodelijke gevaar, waarin hij verkeerde, beseffend, greep hij dien arm vast.

Zij stonden nu tegen den steen, beiden trachtend hun arm te bevrijden om het wapen te kunnen grijpen — Dick, om een eind te maken aan dit monsterachtige duel; de Prins, om een eind te maken aan het leven van zijn medeminnaar.

Toen zag Dick eensklaps Cicely op handen en voeten naar den steen kruipen. Zij bereikte dien, juist toen de Prins met een overwinningsschreeuw zijn arm bevrijdde en woest naar de revolver greep. Maar Cicely was hem voor en hield het wapen in de hand.

„Joachim,” riep zij uit, „Joachim, luister naar mij. Ik wil niet, dat er om mij gevochten wordt, alsof ik een prijs was voor den winner. Je bent krankzinnig, als je dat zou willen. Is dat het gedrag van een gentleman?”

Met één hand steunend op den steen, slaagde zij erin zich op te richten. Zij greep de revolver bij den loop en slingerde haar toen ver van zich in de rivier.

Dick rukte zich los en stond hijgend op. Ook de Prins was opgestaan en beiden, vol stof en erg bezweet, stonden ze nu voor het doodsbleeke meisje.

„Joachim!” riep Cicely uit, „vanavond ben je tot nu toe vriendelijk en zorgzaam voor me geweest en ik zou je niet graag kwetsen. Maar dit... dit kan zoo niet doorgaan. Ik zal alleen den man trouwen dien ik liefheb. Ik ben geen prijs, die gewonnen kan worden in een loterij of in een wedstrijd.”

Prins Joachim keek haar met wilde oogen aan. „Ik heb ter wille van jou mijn Rijk verloren, Cicely.... Cicely!”

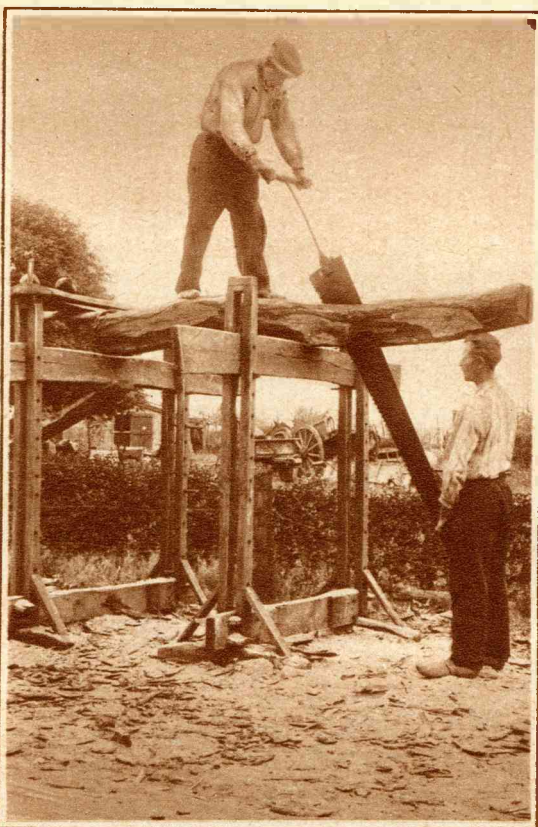
Dick zei niets. Cicely strompelde naar hem toe en legde haar hand op zijn arm.

„Joachim, dit is de man dien ik liefheb.... dit is de eenige man dien ik zal trouwen.”

De Prins huiverde, alsof hij het koud had. Zijn gelaat werd vaalbleek en plotseling viel hij, het gelaat met de handen bedekkend, op den steen neer en barstte in snikken uit. Dick en Cicely keken hem verwonderd aan. Eenige oogenblikken sprak geen van beiden een woord. Na een poosje richtte de Prins het hoofd op en de beide anderen zagen de tranen over zijn wangen rollen.

„U hebt gewonnen, mijnheer Standring,” hijgde hij, „ik heb niets meer te zeggen. U hebt een boodschap voor mij.... zeg mij die.”

Dick hielp Cicely weer terug naar haar plaatsje

DE HOUTZAGERS.

tegen den boomstam en kwam toen weer bij den Prins.

„Het spijt mij, Prins, dat dit gebeurd is.... maar het is in elk geval het einde.... het einde van de worsteling tusschen ons, die begon toen wij elkaar voor het eerst in Kilbolton zagen. Ik ben het geweest, die u heeft gevangen genomen en naar het Paleis in het Bosch bracht. Ik heb de revolutie ontketend, die u van uw troon heeft beroofd; maar dezen nacht ben ik hier gekomen met de volmacht om u te zeggen, dat u, onder zekere voorwaarden, uw positie terug kunt krijgen, wanneer u maar wilt.”

De Prins keek hem nijdig aan. „Is het beslist noodig dat u mij, nu u gewonnen hebt, ook nog beleedigt met zulke dwaze praatjes?”

„Ik kan me begrijpen, dat het voor u een bittere noot is om te kraken, maar wat ik zeg, is de waarheid. Prins Peter heeft al genoeg van zijn baantje. Hij houdt niet van de eenzaamheid van een troon en heeft het land aan het gezanik en den rompslomp. Hij vindt het verschrikkelijk, meer dan tweemaal per dag van kleeren te moeten verwisselen, en zou nog liever een baantje hebben bij Barnum en Bailey.... dan was hij tenminste vrij man.”

„Dat heeft Peter nooit gezegd,” viel prins Joachim hem nijdig in de rede.

„Niet in die woorden. Ik geloof **No. 18**

zelfs niet, dat hij ooit van Barnum en Bailey gehoord heeft. Ik geef u alleen maar een vrije vertaling van zijn gedachten. Hij wenscht afstand te doen van zijn kroon, en daar hij dat wenscht te doen, zonder dat er bloed voor zal worden vergoten, stelt hij voor, haar u onder zekere voorwaarden terug te geven.”

Prins Joachim's gelaat was plotseling als met een masker overtrokken.

„En die voorwaarden zijn?” vroeg hij kalm.

„De eerste en de belangrijkste is, dat niemand, wie dan ook, in Latavia verantwoordelijk gesteld zal worden voor de jongste revolutie. Dat wil dus zeggen, Prins, dat er geen voorbeelden gesteld zullen worden, geen vervolgingen zullen worden ingesteld wegens hoogverraad, geen doodvonnissen zullen worden geveld of uitgevoerd. Er mag in Latavia geen vrouw weduwe, geen kind vaderloos worden gemaakt.”

„Juist.... en de overige voorwaarden?”

Zijn stem was zonderling kalm, alsof hij zich met bovenmenselijke inspanning inhield.

„Dat u het plan, waaraan hij reeds een begin van uitvoering heeft gegeven, verder uitvoert en de ontginning der oliebronnen in Latavia ter hand neemt. Voor dit doel zal een maatschappij worden opgericht, die den steun heeft van de regeering. Wat het kapitaal betreft, één derde daarvan zal verschaft worden door het syndicaat dat ik vertegenwoordig, één derde door den heer Almeric Vane en één derde door het Rijk. Dit is de eenige schikking die gemaakt kan worden, zonder moeilijkheden te veroorzaken, want als u het monopolie geeft of aan mijn syndicaat, of aan mijnheer Almeric Vane alleen, dan zal er zeker, de tegenwoordige geestgesteldheid van het volk wijst daar op, een nieuwe revolutie uitbarsten.”

„En.... zijn er nog meer voorwaarden?” vroeg de Prins, zonder zich over wat hij tot nu toe gehoord had uit te laten.

„Nog maar één en dat is er een van persoonlijke aard. U doet afstand van alle aanspraken op de hand van juffrouw Vane. U zorgt er voor, dat zij veilig het grondgebied van Latavia zal kunnen verlaten en u onderneemt niets, wat mij zou kunnen beletten hetzelfde te doen....”

Dick sloeg zijn gevouwen handen om zijn opgetrokken knieën en keek, aan zijn pijp zuigend, den Prins aan.

„Dat is het, wat ik gemachtigd ben, u voor te stellen. Wat zegt u daarop?”

De Prins, wiens gelaat vaalbleek zag, sprong op en bleef, bevend van opwindning, tegen een boom geleund staan.

„Dat het een beleediging is, mij met zulke dwaze praatjes aan boord te komen,” riep hij uit, in zijn opwindning weer Duitsch sprekend. „Denkt Peter, dat ik even gek ben als hij? Verbeeldt hij zich, dat ik niet weet, wat hij met mij zou doen, als ik mij aan hem toevertrouwde? Een paar weken geleden zette hij een samenzwering op touw, om mij mijn troon te ontnemen, en nu wil hij mij wijs-

maken, dat hij er afstand van wil doen.... ze mij wil teruggeven.... op voorwaarden. Denkt hij, of denkt u, dat ik zoo krankzinnig ben, om zulke verhaaltjes ook maar een oogenblik in overweging te nemen?"

Dick nam de pijp uit zijn mond. Dit was een wending van de zaak, waaraan hij geen oogenblik had gedacht.

"Maar ik verzeker u, dat alles, wat ik u gezegd heb, waar is, Prins."

"En ik verzeker u, mijnheer Standring, dat u je hebt ingelaten — misschien zonder het te weten — met een voorstel, waar het woord bedrog met duidelijke letters op geschreven staat."

"Bedoelt u, dat u niet gelooft, dat de Prins afstand wil doen van zijn troon?"

"Ik weet wel zeker, dat hij dat niet wil en het is een beleediging tegenover mij, te veronderstellen, dat ik het zal gelooven. U zelf, mijnheer Standring, kan het niet gelooven."

"Denkt u dan, Prins, dat ik hier zou komen met zoo'n mededeeling, als ze niet waar was?"

"Als u gelooft, dat ze waar is, dan bent u er ingevlogen. Ik zou haast beginnen te gelooven, dat krankzinnigheid besmettelijk is, anders kan ik het me niet verklaren, dat u deze houding aanneemt, u, die toch anders blijken genoeg gegeven hebt van een gezond verstand."

Dick fronste, geprikkeld, de wenkbrauwen. "Maar ik ken prins Peter beter dan u. Ik verzeker u, dat het een eerlijk en ernstig voorstel van hem is."

Prins Joachim lachte bitter.

"U beweert Peter te kennen? Maar hoe wil ik dat met mogelijkheid gelooven, als u me, blijkbaar in ernst, met zulk een krankzinnig voorstel aankomt?"

Schouderophalend keek Dick Cicely aan, die daaruit scheen te begripen, dat hij een beroep op haar deed, om hem uit de moeilijkheid te redden.

"Ik zou hem maar alles vertellen, Dick," zei ze kalm.

Dick aarzelde een oogenblik, sprong toen op en liep op prins Joachim toe.

"Prins, u noodzaakt mij, u een deel te vertellen, van wat ik voor mij had willen houden. U vroeg mij zoo juist, hoe ik bij mogelijkheid prins Peter's beweegredenen kon kennen.... Wel, ik ben toevallig zelf de ongelukkige persoon, die op het oogenblik den troon van Latavia bezet houdt onder den naam van prins Peter."

Prins Joachim keek hem met open mond aan.

"Ik zelf doe u dit voorstel op deze voorwaarden, Prins. Ik doe dat, omdat ik geen behoefte heb aan een troon en omdat het eenige wat ik van het leven vraag is, met juffrouw Vane te mogen trouwen. Prins Peter is dood. Hij stierf in mijn armen in denzelfden nacht, waarin wij u gevangen namen, zoodat er mij niets anders overbleef, dan zelf de kroon op te zetten, die ik op zijn hoofd had willen drukken."

De prins deed een pas achteruit; zijn gelaat was wild vertrokken.

"Leugenaar!" riep hij uit.

Een oogenblik scheen Standring besluiteloos, maar vastberaden zei hij enkele oogenblikken later:

"Voor die woorden zult u mij uw verontschuldiging aanbieden, Prins, en wel vóór we een uur verder zijn. Ik heb een auto hier. Al wat ik van u vraag is, mij een vrijgeleide te geven naar het Paleis in het Bosch."

"Wilt u me daarheen terugbrengen?" riep de Prins verwonderd uit.

Het was duidelijk, dat hij veronderstelde, dat het slot van de heele geschiedenis die zich hier bij de watervallen had afgespeeld, zou zijn, zijn gevangenneming en zijn gewelddadige overbrenging naar Mintz; en nu stelde die Engelschman hem voor, hem naar zijn eigen verblijf terug te brengen, waar hij veilig zou zijn, tenminste voor het oogenblik, onder zijn aanhangers.

"Daar ik uw verontschuldiging binnen het uur moet hebben, zal het noodzakelijk zijn, dat ik met u meega naar het Paleis in het Bosch. Om dat te kunnen doen, zult u mij een vrijgeleide door uw linies moeten geven."

"U zult veilig er heen komen en ook veilig weer terugkeeren.... verontschuldigingen aanbieden voor het spreken van de waarheid doe ik niet."

Dick wendde zich tot Cicely.

"Zie je kans, om naar mijn wagen te loopen, of zal ik je dragen?"

Het meisje stond langzaam op en, ziende hoeveel moeite het haar kostte, om te staan, bukte Dick zich en nam haar in zijn armen.

"Kom, Prins," zei hij eenvoudig.

Een oogenblik later zette hij Cicely achter in den auto en verzocht hij prins Joachim naast den chauffeur plaats te nemen. Nog een oogenblik en zij schoten in snelle vaart langs den weg. Even later, toen zij linksaf sloegen, zag Cicely, voor de derde maal in vierentwintig uur dezelfde plek waar die toegang gaf tot het bosch. Slechts daar, waar de boomen wat dichter op elkaar stonden, werden zij door schildwachten opgehouden, maar een enkel woord van prins Joachim was voldoende om hun doorgang te verleenen. Binnen twintig minuten nadat zij van de Zwarte Watervallen waren vertrokken, stepten zij voor den verbaasden schildwacht voor den ingang van het paleis.

"Ik moet u nu verzoeken, mij te volgen, Prins," zei Dick kalm.

Zonder aarzelen ging hij de beide anderen in het groote steenen gebouw voor en bracht hen door een lange gang naar een steenen trap, die door een deur was afgesloten. Een sleutel uit zijn zak nemend, stak Dick dien, tot niet geringe verbazing van den Prins, in het slot. Een weeë lucht drong tot hen door. Dick wendde zich tot Cicely.

"Ik vrees, dat je het een griezelige plaats zult vinden. We komen nu in een ruimte, die jarenlang als een soort kerkhof binnenshuis gebruikt is. Er bestaat, voor zoover ik weet, nog maar één dergelijke plaats op de wereld en dat zijn de gewelven onder de St. Michan-kerk in Dublin."

Hij nam haar bij den arm en na eenige treden afgedaald te zijn, kwamen zij in een gang, die zich een eindje verderop verwijdde tot een soort grafkelder. Toen Dick een elektrische zaklantaarn liet schijnen, ontsnapte Cicely een kreet. Daar lagen op langs de wanden aangebrachte steenen

tafels volkomen goed geconserveerde lijken, die in dien toestand gehouden werden door een na tuurlijk gas, dat uit den bodem voortkwam. Bij een van die steenen bleef Dick staan.

"U kende uw neef, nietwaar, Prins? Daar ziet u al, wat er van hem is overgebleven.... En nu wacht ik op uw verontschuldiging!"

VIJFTIENDE HOOFDSTUK

Het licht van de zaklantaarn scheen op de witte kalme gelaatstreken van een bewegingloos op een der steenen tafels liggend lichaam. Cicely keek er naar en het gevoel van afkeer, dat haar eerst had overvallen, verdween geheel. Er was niets afschrikwekkends aan wat zij daar zag, de conserveerende eigenschappen van de lucht in het gewelf waren zoo volkomen, dat de man die daar lag, er uitzag alsof hij sliep.

Hij was gekleed in een met sterren en ridderorden bezaaide uniform en zoo rustig lag hij daar, dat het haar voorkwam, alsof zij hem maar had aan te raken, om hem te wekken. Haar blik vestigde zich op prins Joachim en zij zag, dat hij met trillende lippen den doode stond aan te staren. Eensklaps sloeg hij een kruis.

"Ik wacht op uw verontschuldiging, Prins," zei Dick ernstig.

"Ik neem mijn woorden terug.... Dat is mijn neef, prins Peter...." — hij hield even op, alsof er een brok in zijn keel zat. "Als u me niet hier gebracht had, zou ik het niet geloofd hebben. Maar hij is het. Wat ziet hij er nu vredig en gelukkig uit."

"Ja, het is wel een heele verandering met wat hij tijdens zijn leven doormaakte," antwoordde Dick, "u hebt het hem niet zoo bijster aangenaam gemaakt."

Prins Joachim deed een stap vooruit en legde zijn handen op de over de borst gevouwen van den doode. Zoo bleef hij een oogenblik zwijgend staan, alsof hij met zichzelf te rade ging.

"Er was geen andere weg. Hij was krankzinnig. Het was niet alleen eergierigheid.... dorst naar macht.... die mij hem hier deed opsluiten."

"Maar nooit is iemand hem komen bezoeken," wierp Dick hiertegen in. "Hij werd eenvoudig vergeten en alleen de oude Hans bleef hem trouw verzorgen. Alleen door die wreedheid is het mij mogelijk geweest, mij voor hem te laten doorgaan."

Prins Joachim schudde heftig het hoofd.

"Als Hans u dat verteld heeft, mijnheer Standring, dan heeft hij onwaarheid gesproken, al is het mogelijk, dat hij zelf het voor de waarheid hield. Tot vier jaar geleden is hij geregeld door dokters bezocht, maar de tegenwoordigheid van vreemden veroorzaakte bij hem altijd een hevigen aanval, zoodat we tenslotte wel verplicht waren, te gelasten, dat zelfs zijn bewakers niet meer bij hem mochten komen. Wij gingen geheel af op de maandelijksche rapporten van Hans."

Standring keek enigszins verlegen.

"Het spijt mij, als ik u verkeerd beoordeeld heb, Prins," zei hij.

"Ja, ik dat opzicht hebt u mij zeker verkeerd beoordeeld, mijnheer Standring, al deed u dat in andere opzichten misschien niet.... En dus hebt u zijn plaats ingenomen en u voor prins Peter laten doorgaan! Dat was een gewaagd spel."

"Zooals de toestand was, was het niet moeilijker dan van de trap te vallen. Natuurlijk was het een buitengewone bof.... Maar ik zit nu eenmaal op den troon en er is geen sterveling die er aan denkt te vragen, of ik er wel het recht toe heb. Met alle bescheidenheid mag ik zelfs wel zeggen, dat ik een heel populaire vorst ben. Wat niet wegneemt, dat ik bereid ben het baantje aan u over te dragen — en heel graag zelfs — op de voorwaarden die ik u noemde."

"Dat amnestie verleend wordt aan allen die deelgenomen hebben aan de revolutie; dat de financiële regelingen die u hebt getroffen met betrekking tot de olie-consessies, gehandhaafd zullen worden; dat juffrouw Vane en u vrij zullen zijn om Latavia te verlaten — dat zijn toch de voorwaarden, nietwaar?"

Dick knikte. Het bleef eenige oogenblikken stil in het ondergrondsche gewelf. Cicely en Dick merkten op, dat prins Joachim hen niet langer aankeek; hij staarde maar naar het lichaam van den man, die eens zijn neef was geweest en daar nu op de steenen tafel lag. (Wordt voortgezet)

Herfst

*

Buiten, in de stille bosschen,
Waar 't rumoer van 't leven zwijgt,
Waar vereenzaamd en gelaten
Blad bij blad ter aarde zijt,
Staan de boomen in hun kleuren.
Rood en bruin en brons en goud,
Waar de herfstzon, als ten uitvaart,
't Groote wonder openbaart!

O, die zonbeschenen boomen,
In de stervende natuur,
Die zich met een feestkleed tooien
In het stille afscheidsuur,
Die hun lot gelaten wachten
In een tijdelijk bestaan,
Die de schoonheid wilden dienen,
En in schoonheid onder gaan!

Alle teere najaarstinten,
Tot den einder uitgespreid,
Weren zich harmonisch samen
Tot een rijkgekleurd tapijt!
Daar gaat weemoed langs de velden,
Voor het laatst in gloed gezet,
Door de goudbehangen lanen
Gaet de stilte, tred na tred.

Dit is 't einde der seizoenen
In een machtig kleurenspeel,
Dat ons al te kort beloofert.
Het vergaat zoo snel.... zoo snel!
Dat ons telkenjaer komt boeien
In een korte schittering,
En niets laat in veler harten
Dan een schoone herinnering!

En als straks de winden waaien,
Brekende wat samenbond,
En de laatste blaren rits'len
Naar den dof gekleurde grond.
Reiken, steunend bij het einde,
Grauwe boomen, wild dooreen,
De vermoeide, dorre armen
Naar den donk'ren hemel heen!

(Nadruk verboden).

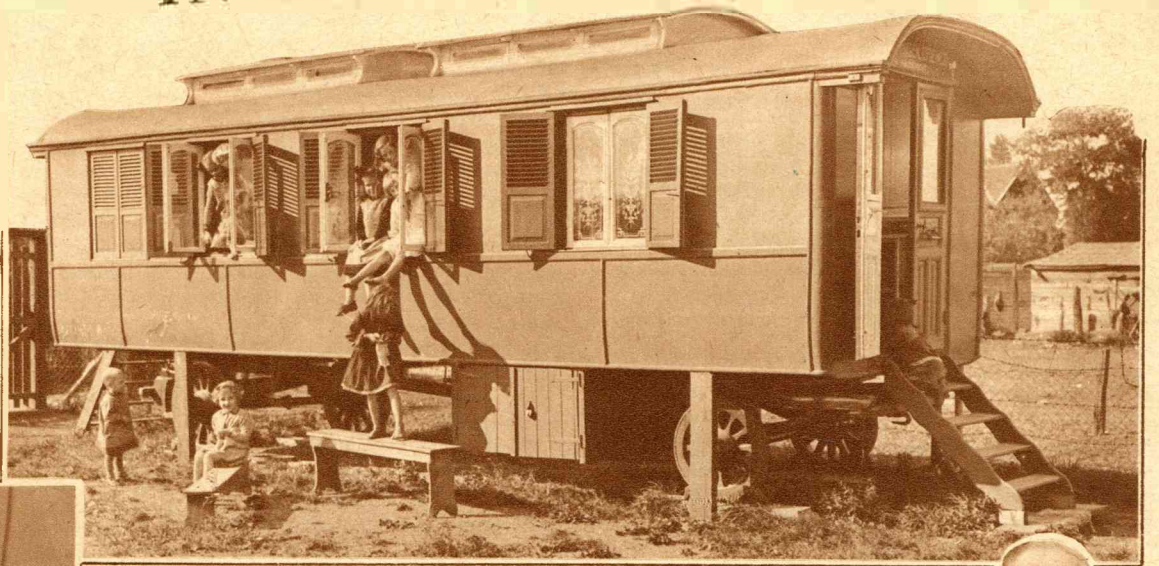
KROES.

HET WOONWAGEN-LIEFDEWERK IN HET BISDOM ROERMOND

AFDEELING MAASTRICHT

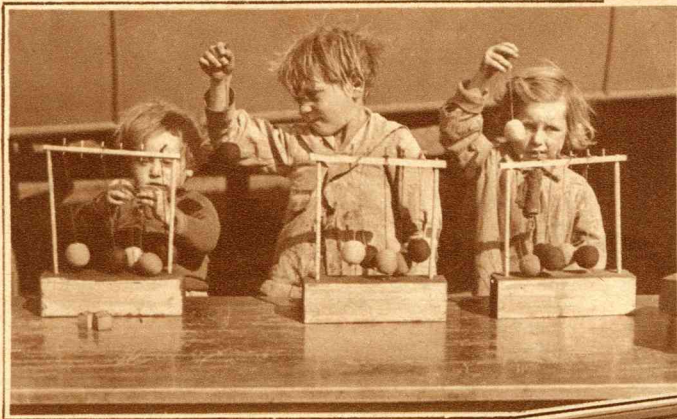
Deze week publiceeren we een collectie aardige foto's uit het woonwagenkamp der afdeling Maastricht van de Diocesane Vereeniging „Het Woonwagen-Liefdewerk” in het bisdom Roermond.

De beelden geven zoowel een overzicht van de sympathieke werkzaamheden, door de jongedames aldaar verricht, als ook een kleurig beeld van het typische woonwagenleventje, dat naast zijn vele tragische, ook zijn leuke en gezellige oogenblikken en toestanden kent.

De wagen, waarin de verschillende lessen gegeven worden.

spraak kunnen maken op den naam beschaafd. Vooral op de kinderen heeft deze levenswijze 'n frukenden invloed, aangewezen als ze zijn hun jeugd, die toch de mooiste tijd van het leven behoort te zijn,

Heerlijk spelen de kinderen met de voorwerpen, en worden op deze manier van de straat gehouden.

De tragische momenten kunnen wij natuurlijk niet weergeven, daar deze meer gelegen zijn in het innerlijke leven van de woonwagenbewoners en hun verhouding tegenover de maatschappij, die niet mag vergeten, dat deze menschen toch ook deel uitmaken van onze samenleving.

Zij voelen zich daardoor afgesloten en vormen een maatschappijtje onderling; zij kennen elkaar door en door, maken ruzie, sluiten weer vrede, leven hun zwerf bestaan en voorzien in hun onderhoud door het drijven van handel.

Het spreekt vanzelf, dat deze menschen, die opgegroeid zijn in een dergelijke omgeving, als eenige woonplaats een beperkte woonwagenruimte kennende, waarin het gehele gezinsleven zich afspeelt, geen aan-

De bewaarschool is met mooi weer in de open lucht, bij slecht meer in den wagen.

door te moeten brengen in het kamp, verstoken van alles, wat onze kinderen mogen genieten en leeren.

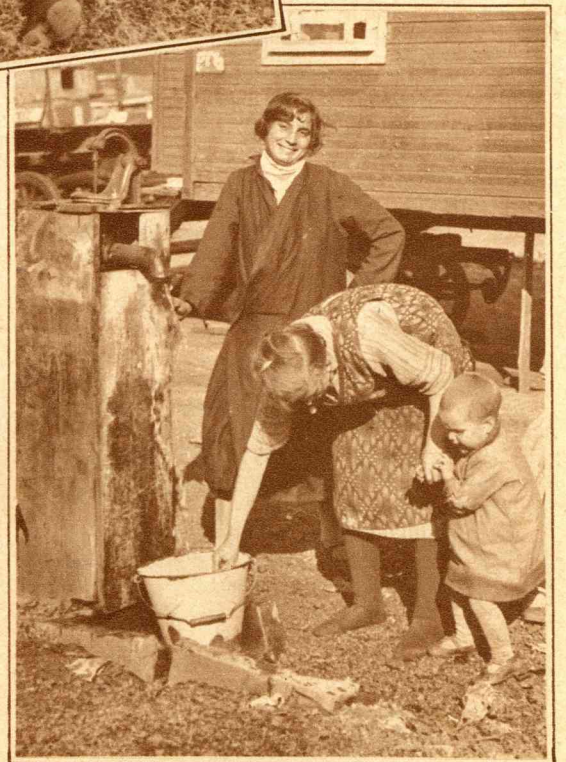
Gelukkig voor hen hebben weldenkende menschen de hoofden bijeengestoken en kwam men tot oprichting van de „Vereeniging Woonwagen Liefdewerk”, die zou trachten in dezer toestand verandering te brengen. Verschillende afdelingen werden opgericht door het gehele land, zoo ook in Maastricht. Het ijverige bestuur van genoemde afdeling heeft een mooien woonwagen aangekocht, waarin enkele jongedames als eerste-klas-onder-

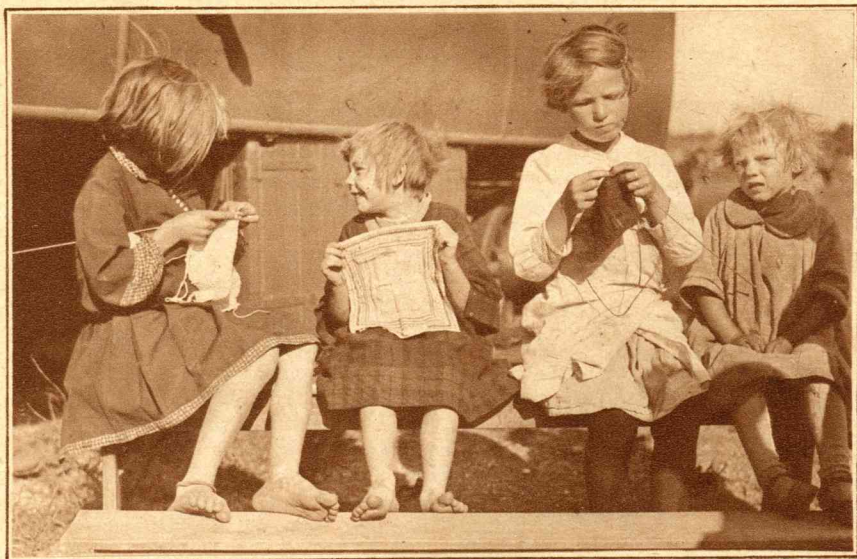
De oudste bewoner van het kamp.

De breischool in de open lucht.

Bij de watervoorziening in het kamp.

Enkele ijverige breistertjes.

wijzeressen allen niet leerplichtigen kleinen de eerste beginselen van ontwikkeling bijbrengen. Het is werkelijk een lust om te zien, hoe deze kleinen reageeren op de woorden van de onderwijzeressen, die hier eigenlijk de plaats innemen van de moeders, hen van de straat houden en hen gereed maken voor den schooltijd. Op geheel belangelooze wijze offeren zij zich op en leeren het onrustige volkje werken en bidden. Een zeldzaam mooi en edel sociaal werk, dat bewondering afdwingt en verdient.

Maar niet alleen de kleinen, ook de ouders kunnen hun geest verrijken in de voor hen gegeven conferentiesopgeestelijk en maatschappelijk gebied als moedercurssussen, voordrachten over hygiëne, godsdienstige onderrichtingen, enz.

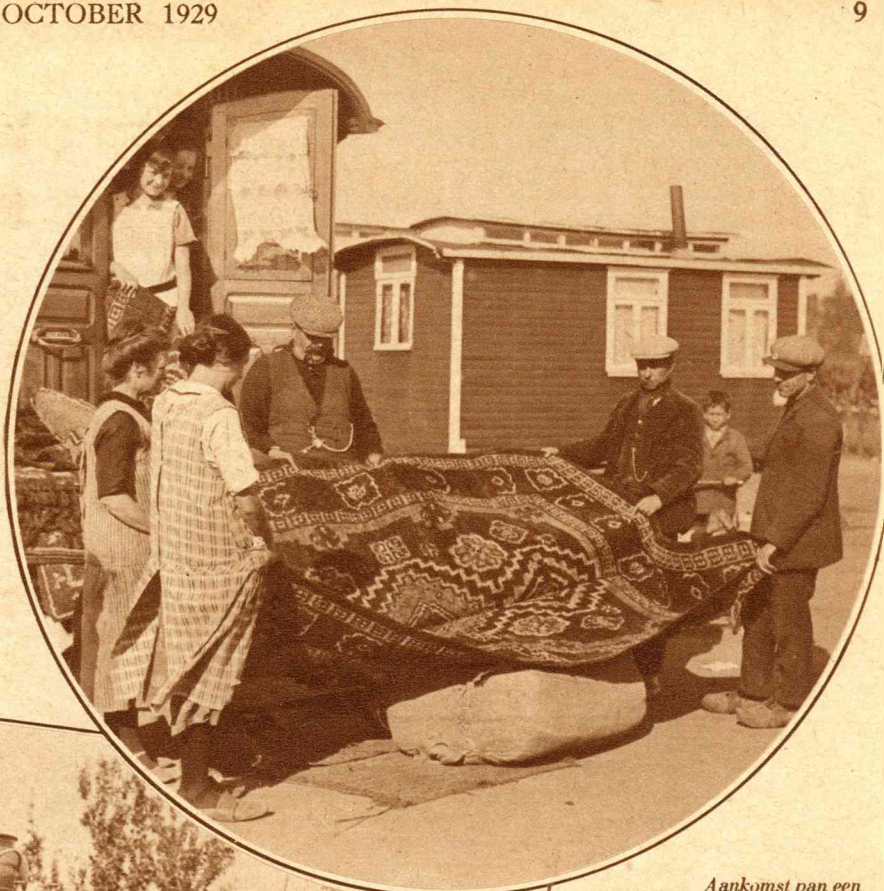
Daarbij bezoeken de damesbestuursleden geregeld de wagens, brengen troost en lenigen nood, doen de zuiverste werken van barmhartigheid onder de meest verstootenen.

En zijn de menschen tevreden over deze bemoeiing in hun levenswijze? Ja! We konden het merken bij ons bezoek. De dames werden met den meesten eerbied behandeld, haar raad werd gevraagd in aangelegenheden van huishoudelijken aard en zij kunnen zich vrij en ongedwongen

In het kamp is ook een antiquair, welken we hier tusschen zijn handelswaar zien.

bewegen in het kamp. De vereeniging zorgt niet alleen voor het geestelijk welzijn, doch ook voor ontspanning, zooals we dat hebben kunnen zien op het laatste kerstfeest, waar voor de kleinen een prachtige kerstboom was opgericht en waar ze een heel genoeg-

Aankomst van een partij handelswaar. De kleeden worden aandachtig bekeken.

lijken middag hebben doorgebracht.

Dank zij den steun van de Maastrichtsche bevolking en instellingen van liefdadigheid als Kraamverpleging en Groene Kruis, wier sympathie de vereeniging in haar jaren van vruchtbaar werk en tastbare resultaten meer en meer mocht verkrijgen, dan ook den steun van overheid en bestuur, kan er degelijk gezorgd worden voor een ietsje welvaart en voor de noodige cultiveering dezer menschen.

MOSA.

Een gezellig clubje bij de openluchtkeuken.

Interieur van den wagen, tijdens de breiles.

GOUDDORST

Vrij naar het Engelsch van E. Philips Oppenheim

O ja," verklaarde de jongedame vroolijk. „Gaaf u zich nu maar opprikken voor het diner, Florence en ik zijn klaar. De kleine Jodin heeft een nieuwe japon gekregen — zwart, met allemaal munten erop. Daar ziet ze er nog geler mee uit, dan anders. Daar gaat de bel, en we hebben allebei honger als een paard. O, kijk!"

Trent ging het huis binnen en Da Souza kwam hem tegen in de gang, glanzend en goed verzorgd, in een prachtige gekleede jas. De jaren hadden maar weinig sporen bij hem achtergelaten, of misschien was het klimaat van Engeland gunstiger voor zijn gele huid dan de vochtige hitte van de Goudkust. Hij begroette Trent met een hartelijkheid, die deels polsend, deels overdreven was.

„Terug van het tellen van de tikkels, waarde vriend?" riep hij uit. „Terug van de plundering der Egyptenaren? Hoe was het geld vandaag?"

„Een achtste williger," antwoordde Trent, terwijl hij de trap opging.

Da Souza friemelde even bij de balusters, en ging hem tenslotte achterna.

„Er was iets, een paar woorden maar," zeide hij, „die ik met je spreken wou."

„Kom dan mee en praat, terwijl ik me wasch," zei Trent kortaf. „Het eten wordt binnengebracht en ik heb honger."

„Zeker, zeker," mompelde Da Souza, „terwijl hij de deur achter hen dicht deed zoodra zij op Trent's kamer waren. „Het betreft die twee meisjes."

„Wat! Mijn nichtjes?" zei Trent, terwijl hij zijn hoofd in het koude water stopte, „Ach kom!"

„Juist! Twee heel aardige jonge dingen, mijn beste vriend, héél aardig, maar een beetje.... nu, vind je zelf ook niet?.... een beetje wild."

„Ik had het niet gemerkt," antwoordde Trent, zich afdrogend. „Nu, wat is er dan?"

Da Souza trok aan zijn kleine, zwarte baard en schoof onrustig heen en weer.

„Och, eh, wij mannen, mijn waarde Trent, zijn zoo kleinzielig niet, hè? Maar de dames.... de dames zien overal kwaad."

„Welke dames?" vroeg Trent koel.

„Ja, zie je, mijn vrouw heeft het met me er over gehad," ging Da Souza voort. „Zie je, Julie, ons lieve kind, is dat niet gewoon. En, zooals mijn vrouw zegt, we kunnen niet te voorzichtig zijn, hè? Je begrijpt me?"

„Je wilt, dat ze weggaan? Bedoel je dat?"

Da Souza spreidde zijn handen uit — een oude gewoonte van hem; alleen waren ze nu goed schoon.

„Wat mij zelf betreft," verklaarde hij, „ik vind het aardige kinderen — maar daar heb je mijn vrouw, die tegen me zegt: „Hiram, die meisjes zijn geen geschikte kameradjes voor onze lieve Julie. Je moet er met mr. Trent over spreken. Hij zal het zeker begrijpen. Zie je?"

Trent had zijn toilet voltooid en stond, met den haarborstel nog in zijn hand, naar Da Souza's ongerust gezicht te kijken, met een vreemden glimlach om zijn lippen.

„Ja, ik begrijp, Da Souza," zeide hij. „Er is geen twijfel aan, je hebt gelijk, je kunt niet te voorzichtig zijn. Daar

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

Trent, een jonge, sterke avonturier zonder bepaalde ontwikkeling, en Monty, een aan den drank verslaafde zwerver, wien evenwel zijn goede afkomst zeer duidelijk is aan te zien, hebben in de binnenlanden van Afrika van een negerkoning tegen overgave van drank de concessie verkregen om de tot het gebied van dien koning behorende goudvelden te exploiteeren. Kapitein Francis, die aan het hoofd van een troep soldaten de streek doortrekt, gaat met Trent naar den koning en is getuige van een hernieuwde bevestiging der concessie. Als zij terugkomen in de hut, herkent Francis in Monty, zeer tot diens ongenoegen, een ouden bekende. Weer buitengekomen geeft Francis aan Trent te kennen, dat hij het contract, waarin bepaald wordt dat de laatste overledene der twee mannen eigenaar wordt van de geheele concessie, onbillijk vindt tegenover Monty, die naar zijn meening het waagstuk niet zal overleven en hij bedreigt Trent, in geval Monty iets overkomt. De twee avonturiers vertrekken en Monty overleeft het ook inderdaad niet, hoezeer Trent hem ook er door tracht te helpen. Bij het afsterven belooft Trent Monty's dochter, om wier portret hij al eens met Monty tegen inzet van drank gedobbel had, te doen deelen in de baten. Trent gaat alleen verder en komt aan het doel. Hij verkoopt een zesde aandeel tegen 5000 pond contant aan den jood Da Souza. Trent vestigt zich te Londen en wordt daar een der voornaamste geldmagnaten. Zijn norsch karakter behoudt hij evenwel, ofschoon zijn oorspronkelijke goede aard onder den ruwen buitenkant aanwezig blijft, wat duidelijk blijkt, als hij zijn bediende Dickenson, die er zeer noodlijdend uitziet, spontaan een gift van 50 pond ter hand stelt. Als Trent op zekeren avond naar huis gaat, wordt hem een interview verzocht door een journaliste, in wie hij het meisje van Monty's portret herkent; zij moet dus Monty's dochter zijn. Hij staat haar voor den volgende dag een interview toe. Hij gaat dan verder en wij zijn thans getuige hoe hij bij zijn thuiskomst door eenige jongedames, een rumoerig stelletje, wordt begroet.

doe je goed aan, dat je kieskeurig bent."

Da Souza kromp ineem. Hij wilde spreken, maar Trent voorkwam hem.

„Nu, ik zal je dit zeggen, vader, en dat kun je moeder de vrouw laten weten. Ze gaan morgen weg. Is dat goed, dan?"

Da Souza wilde de hand van zijn gastheer grijpen, maar Trent trok zijn hand snel terug.

„Mijn beste, waarde...."

„Stil, houd je mond en schei uit met je geflik-flooi," viel Trent hem in de rede. „Denk eraan, geen woord hierover tegen iemand anders dan je vrouw. De meisjes weten zelf nog niet, dat ze weggaan."

Zij traden de eetzaal binnen waar alle anderen reeds bijeen waren. Mrs. Da Souza, een statige Jodin van het echte soort, in zwarte zijde, met verscheidene gouden kettingen en armbanden, nam de eereplaats in. Naast haar zat een klein blond meisje, met donkere schuchtere oogen, en

donkeren tint, op erbarmelijk overdadige wijze gekleed, maar van een zekere fee-achtige schoonheid, waarvan men nauwelijk kon gelooven, dat zij die toch van haar ouders geërfd had. Miss Mary en haar zusje zaten aan weerszijden van haar oom, een schikking, welke mrs. Da Souza betreurde, maar niet bij machte was, om te verhinderen; en haar echtgenoot nam de overgebleven plaats in. Het diner werd opgediend en zoodra de champagne werd geschonken — welke niet lang op zich liet wachten — raakten de tongen los.

„Het was natuurlijk erg heet in de City vandaag," merkte mrs. Da Souza tot haar gastheer op. „Julie zei, dat het feitelijk een schande was, dat u daar moest wezen en wij hier zaten te genieten van uw prachtige tuin. O, ze denkt zoo overal aan, dat lieve kind!"

„Heel vriendelijk van uw dochter," antwoordde Trent, terwijl hij in de richting van het meisje keek en haast medelijden had met haar opvallende bedeesdheid. „Kom, Da Souza, drink eens. Ik heb 'n zwaren dag gehad en ik wil voor een tijdje vergeten, dat er zoo iets als werken bestaat in de wereld."

Hij zag de tafel rond en sloeg ze allemaal gade, met vroolijkheid en walging tevens. Wat een bende! Ja, het werd tijd, dat hij ze allemaal kwijt raakte. Vanwaar hij zat, kon hij over het grasveld in het kleine pijnboschje zien. Het was nog licht — als zij nu door het openstaande venster naar binnen kon kijken, wat zou ze dan denken? Zijn wangen gloeiden. En toen kreeg hij opeens een idee, een prachtig, onweerstaanbaar idee. Hij dronk een glas champagne leeg en lachte lang en luid om een flauwe aardigheid van een van zijn tafelburen. Het was een kostelijke grap. Hoe meer hij er over dacht, des te meer schik kreeg hij erin. Hij liet champagne komen en de nieuwe zending werd met gejuich begroet. Zelfs mrs. Da Souza werd wat minder streng tegenover de meisjes, aan wie ze den oorlog verklaard had. De gezichten werden verhit en de stemmen werden een beetje zwaar. Opeens stond Trent op. Hij hief zijn glas hoog boven zijn hoofd. Zijn gelaat was merkwaardig strak, maar zijn lippen waren vaneen in een raad-selachtigen glimlach.

„Een toast, vrienden!" riep hij. „Komaan, jullie! Op onze volgende bijeenkomst! Moge de fortuin ons spoedig opnieuw tegenlachen en moge ik binnen niet al te langen tijd een ander tehuis hebben, dat een even waardige rustplaats voor u zal zijn als dit!"

Men was verbijsterd. Niemand bracht zijn glas aan zijn lippen. Het was miss Mary, die de vraag stelde, welke hun allen op de lippen zweefde:

„Wat is er aan de hand?" riep ze uit. „Wat is er voor bijzonders met onze volgende bijeenkomst hier morgenavond? En wat beteekent al die onzin over uw nieuwe tehuis en fortuin?"

Trent keek hen allemaal aan in goed voor-gewende verbazing.

„Goede hemel," riep hij uit, „weet jullie dat dan niet — geen van allen? Ik dacht, dat Da Souza jullie het nieuws wel zou gezegd hebben."

„Wat voor nieuws?"

IN DE WEI

riep Da Souza, terwijl zijn kraalachtige oogen uitpuilden, en zijn glas halverwege zijn mond bleef steken.

„Waar heb je het over, mijn vriend?”

Trent zette zijn glas neer.

„Vrienden,” zei hij, met onvaste stem, „laat ik jullie uitleggen, zoo kort als ik kan, wat een onzekere positie het is, die van 'n grooten geldman.

Da Souza leunde over de tafel. Zijn gezicht was vaalbleek, en zijn oogen met bloed doorloopen.

„Ik dacht al, dat er iets aan de hand was,” mompelde hij. „Je wou niet hebben, dat ik vanmorgen in de City kwam. Allemachtig, je wilt toch niet zeggen, dat je...”

„Ik ben op!” zei Trent ruw. „Is dat duidelijk genoeg? Ik heb West-Australiërs opgekocht en die zijn omlaag gegaan, en vanmiddag besloot de regeering, om ons niet te steunen in Bekwando, en de mijnen zullen gesloten worden. Ik zal je er alles van vertellen, als je wilt.”

Maar niemand wilde er alles van hooren. Zij deinsden voor hem terug, alsof hij een dief was. Alleen het kleine, blonde meisje keek bedroefd, en zij zag naar hem met donkere, zachte oogen.

„Ik heb dit huis te koop gezet,” ging Trent voort. „Morgen zullen ze wel hier zijn. We doen het beste, als we vanavond inpakken. Die schatters zijn zulke dieven. Kom, nog een flesch! Het zal allemaal verkocht moeten worden. We zullen er den laatsten avond van nemen.”

Mrs. Da Souza stond op en zweefde de kamer uit. Da Souza zat nu voorover, met zijn hoofd op zijn handen gesteund. Hij was maar half nuchter, doch de schok werkte in zijn hersens als dolheid. De beide nichtjes fluisterden even met elkaar en stonden dan op en gingen eveneens de kamer uit. Trent sloop weg, van zijn plaats en ging den tuin in. Hij liep nu vast genoeg, toen hij het zachte grasveld overging en het park betrad. Dan begon hij zachtjes te lachen, onder het loopen. Ze waren er allemaal ingelopen! Ze hadden zijn verhaal aangenomen, zonder ook maar een enkele vraag te stellen. Hij leunde over het hek, dat toegang gaf tot het kleine boschje en werd plotseling stil en ernstig. De avondwind was geurig en koel. De donkere takken der boomen bewogen heen en weer tegen den achtergrond van een diepblauwen hemel. De lindebladeren ruischten zacht de geur van rozen kwam overwaaien van de bloementuinen. Trent bleef onbeweeglijk staan. Hij luisterde en dacht na.

„O hemel, wat een lage kerel ben ik toch!” mompelde hij. „Dáár was het, dat ze zat. Ik ben niet waardig, om dezelfde lucht in te ademen.”

Hij keek om, in de richting van het huis. Hij zag duidelijk zijn nichtjes met Da Souza voor het venster staan. Zijn gezicht werd donker en nam een wilde uitdrukking aan.

„Bah!” riep hij uit, „wat een hondenhok heb ik van mijn huis gemaakt! Wat een lage opvatting heb ik van het leven. Nu ben ik een millionnair. Zou het nóg moeilijker wezen, om zichzelf te veranderen? Morgen (en hij keek strak naar de plaats waar zij gezeten had), morgen zal ik het haar vragen!”

Toen hij naar het huis terugging, kwam een kleine gedaante, in een mantel gehuld, van achter een struik te voorschijn. Hij zag haar vol verbazing aan. Het was het kleine, blonde meisje, en haar oogen stonden vol tranen.

„Luister,” zeide zij vlug. „Ik heb hier op u gewacht, om u te spreken. Ik wilde u vaarwel zeggen en u bedanken. Het doet me erg veel verdriet en ik hoop, dat u heel gauw weer geld krijgt, en weer gelukkig worde.”

Haar lippen beefden. Eén enkele blik op haar gelaat overtuigde hem, dat zij het eerlijk meende. Hij nam de hand, die zij hem toestak en drukte die hartelijk.

„Kleine Julie,” zeide hij „je bent een lief domkopje. Maak je over mij maar niet ongerust. Het staat er niet heelemaal zoo slecht voor, als ik het voorstelde. Maar zeg dat niet aan je moeder.”

„O, wat ben ik ben blij,” stamelde zij. „Het is

hatelijk van hen allemaal, vind ik, om nu weg te loopen, en ik nam me voor, om u vaarwel te zeggen, hoe kwaad ze er dan ook over worden zouden. Nu ga ik gauw terug, vóór mama me mist.”

Zij snelde weg. Trent stak een sigaar op en ging op een tuinbank zitten.

„Dat ding is nog de eenige, die fatsoenlijk is van de heele troep,” zei hij peinzend. „Goede

WAT IS DIE LEKKER ZWART!

hemel, wat een opschudding zal dat zijn, morgenochtend!”

Het werd avond. De sterren werden zichtbaar en de maan kwam op en nóg bleef Scarlett Trent peinzen in het geurig duister. Hij was een man van beperkte verbeeldingskracht en had maar weinig neiging voor bijgeloovigheid. En toch kreeg hij dien avond een voorgevoel. Hij voelde, dat hij op den drempel stond van groote gebeurtenissen. Iets nieuws in het leven doemde voor zijn blik op. Hij had zich losgemaakt van het oude — het was een wonderschoone gedaante, die hem wenkte, om haar te volgen op andere paden. De triomf van vroeger op den dag scheen ver weg te zijn in een nevelachtig en onbelangrijk verleden. Er was nu een nieuwe en grootere wereld, als de fortuin wilde, dat hij die betrad.

XI.

Trent ontwaakte den volgenden morgen door het geluid van rijtuigwielen op den rijweg beneden. Hij belde onmiddellijk. Na enkele oogenblikken verscheen de eene van zijn beide knechts.

„Van wien is dat rijtuig daarbuiten?” vroeg hij. „Het was een huurrijtuig voor mr. Da Souza, mijnheer.”

„Wat! Is hij weggegaan?” riep Trent uit.

„Ja, mijnheer, hij en mrs. Da Souza en de jongedame.”

„En mijn nichtjes?”

„Die zijn meegegaan in het rijtuig, mijnheer. De bagage is allemaal weggebracht op één kar.”

Trent schaterde het uit, half verachtelijk, half vrolijk. „Hoor eens hier, Maon,” zeide hij, toen het geluid van de wielen wegstierf. „Als één van die lui terugkomt, wordt hij niet toegelaten, begrepen? Als ze hun bagage hier brengen, dan laat je die niet in huis. Als ze voor de deur staan, dat laat je ze niet binnen. Begrijp je dat goed?”

„Ja, mijnheer.”

„Best. Maak nu direct mijn bad klaar en zeg in

de keuken, dat ik over een half uur mijn ontbijt wil hebben. Zeg erbij, dat ik honger heb. Denk eraan ontbijt voor één persoon! Die gekken, die zoo net zijn weggegaan, zullen een ochtendblad aan het station koopen en komen dan misschien terug. Sta op den uitkijk naar die lui, en zeg het ook aan de andere bedienden. Het is het beste, als je de tuinpoort op slot laat doen.”

„Heel goed, mijnheer.”

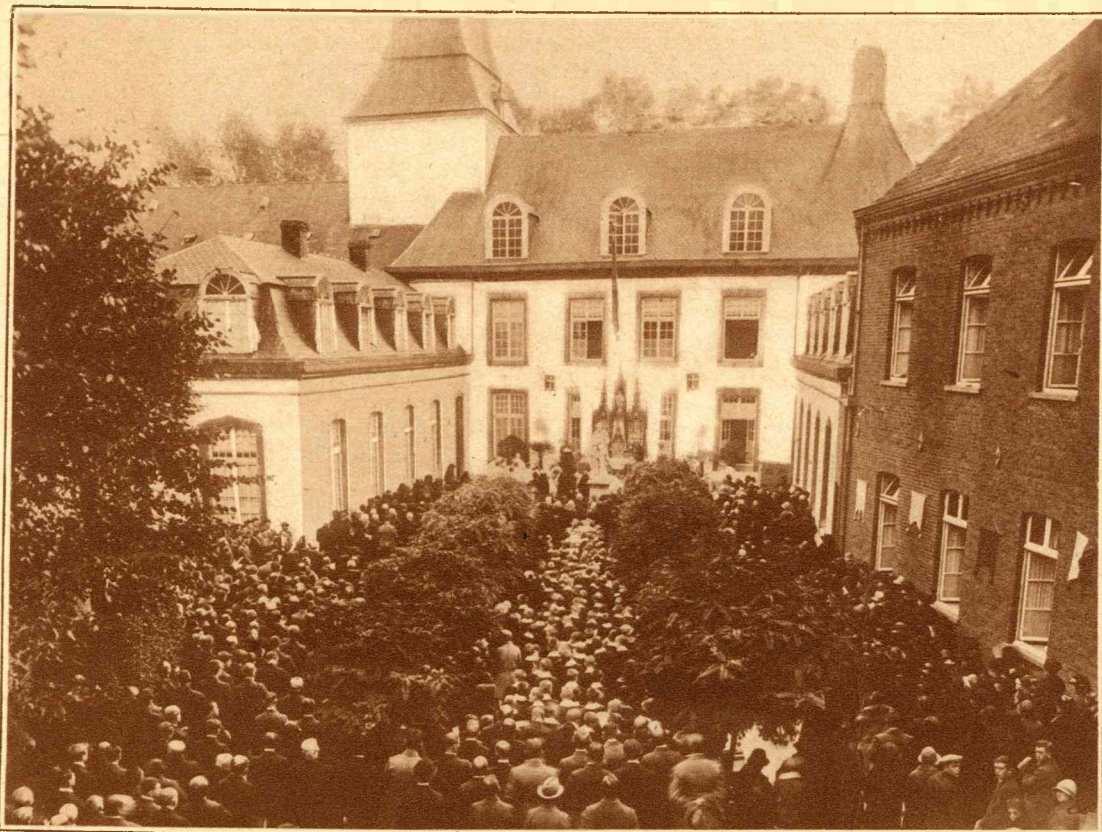
De man, die al had loopen weeklagen over het verlies van een gemakkelijke betrekking en misschien zelfs een maand loon, haastte zich, om weer geruststellend nieuws in de lagere sferen te verspreiden. Het was dus feitelijk een grap van den baas — hoogst waarschijnlijk een list, om gasten kwijt te raken, die zich stellig gedragen hadden, alsof dit buiten hun blijvende woonplaats was. Er was een koor van dankzegging. Groves, de huisknecht, die elken morgen met plechtigen ernst de financieele rubriek las van de „Standard” en dien men verdacht van beleggingen, verklaarde, dat, voorzover hij het begreep, de baas den vorigen dag een aardig brokje naar binnen moest hebben gespeeld. Waarop de keukenmeid zich aan het werk zette, om een ontbijt klaar te maken, dat bij deze gelegenheid paste.

Trent was ontwaakt met een levendig gevoel van op handen zijnde vreugde. Een nieuw en heerlijk element was in zijn leven gekomen. Het is waar, dat hij bijwijlen al zijn geestkracht noodig had om te verhinderen, dat zijn gedachten afdwaalden naar dat onvoorspoedig en hoogst onsmakelijk verleden. Zelfs midden in den nacht was hij wel plotseling opgeschrikt, met den kreet van een ouden man in zijn ooren — of was het 't ge-fluister van den nachtwind in de hoge olmen? Maar hij was geen man van veel verbeeldingskracht. Hij voelde zich sterk genoeg, om al die herinneringen volledig te onderdrukken. Al had hij niet bepaald den weg der edelmoedigheid bewandeld. Hij had het spel tenminste eerlijk gespeeld. Als Monty was blijven leven, dan had hij alleen maar een teleurstelling en een vernedering kunnen zijn. Het portret was van haar — dáár twijfelde hij niet aan. Maar daarom was hij er nog niet zeker van, dat Monty haar vader was. In ieder geval zou ze 't nooit weten. 't Portret, dat niemand, dan hij alleen ooit gezien had, was de eenige schakel, die met mogelijkheid bestaan kon tusschen het verleden en het heden, tusschen Scarlett Trent en zijn ouden, dronken compagnon, terwijl ze een wanhopige poging deden, om rijkdom te vergaderen in onbekend Afrika, eenerzijds, en den millionnair van nu anderzijds. Dat portret bleef zijn dierbaarste bezitting — maar geen andere oogen dan die van hemzelf, hadden er ooit een blik op geworpen.

Hij kleedde zich met meer zorg dan gewoonlijk en met veel minder voldoening. Hij was een man, die er eerder prat opging, dat hij zijn uiterlijk verwaarloosde en voor wat den snit en het patroon van zijn costuum aanging, deed hij gewoonlijk denken aan een artiest, die met een dagje vacantie was. Vandaag bezag hij zijn toilet voor de eerste maal met kritischen en ontevreden blik. Hij vond het patroon van zijn wollen costuum te grof en de kleur te schel. Zijn boorden waren ouderwetsch en zijn dassen afschuwelijk. Het was een totaal nieuwe gewaarwording voor hem, deze onvoldaanheid over zichzelf en gevoeligheid voor kritiek, dien hij elk ander oogenblik zou voorbijgegaan zijn met een soort onbeschofte onverschilligheid. Hij herinnerde zich zijn wandeling van den vorigen dag naar het Westend met een huivering, alsof die inderdaad een soort nachtmerrie geweest was, en vroeg zich af, of ook zij hem beschouwd had met de oogen van die chique nietsdoeners, of ook zij tot die menschen behoorde, die van meening waren, dat een man moest beantwoorden aan dat eene eigenmachtig vastgestelde, uniforme type. Ten laatste maakte hij met een verwensching zijn das vast en ging naar beneden, om te ontbijten, terwijl er nog maar weinig van zijn goede humeur was overgebleven. (Wordt voortgezet)

Limburgsch Nieuws

Een der kastanjeboomen in dit rijtje te Venlo bloeit voor de tweede maal dit jaar, wat eigenaardig afsteekt tegen het verlepte groen der andere.

Te Heel herdachten de Zusters van den H. Joseph haar 50-jarig vestigingsfeest aldaar. Bij deze gelegenheid werd in den tuin van het klooster onder deelname van de geheele bevolking een plechtig Lof tot dankzegging opgedragen in de open lucht, waarvan wij hier een overzicht geven.

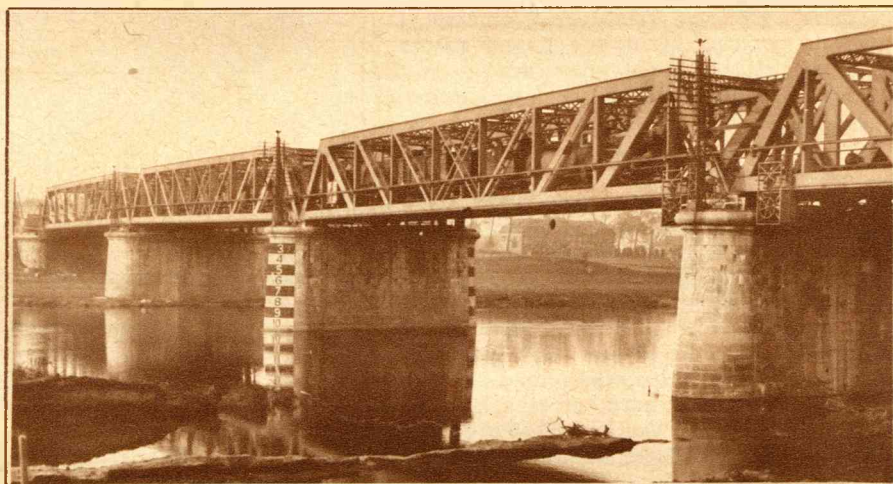
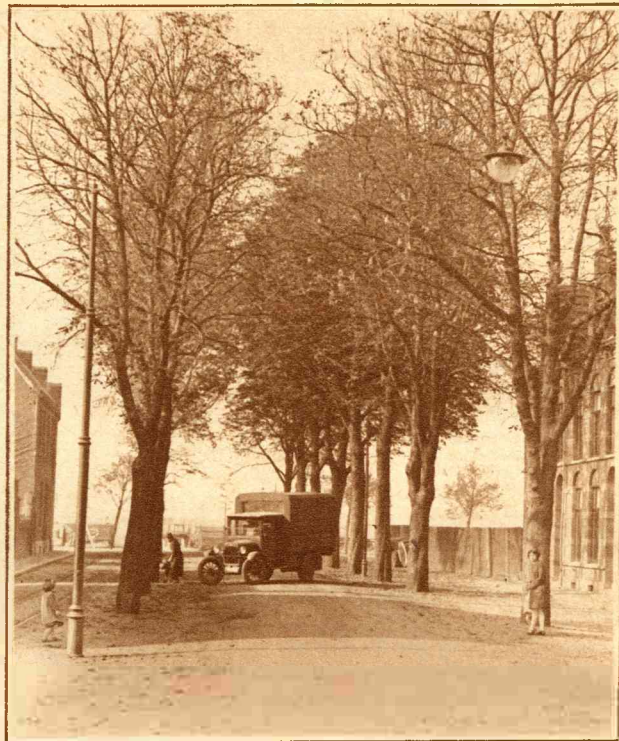

Bij gelegenheid van het gouden jubileum van de Zusters van den H. Joseph schonk de bevolking der gemeente Heel 'n prachtig H. Hart-Beeld, hetwelk Zondagmiddag door Mgr. Driessen uit Heerlen werd ingezegend.

Venlo krijgt een ondergrondse telefoonverbinding, waaraan men druk bezig is. De jeugd amuseert zich uitstekend met de leeg kabelklossen.

De havenwerken te Venlo, onder leiding van het civiel-ingenieurs-bureau Bongaerts, laten al flinke vorderingen zien. Overzicht van de afgraving der oude landtong ter plaatse, waar de nieuwe haven gemaakt wordt.

Te Venlo is men bezig het gedeelte van de Maasbrug, waarover de treinen loopen, op gelijke hoogte te brengen met de voetbrug. Duidelijk kan men de eenigszins gebogen lijn van de brug zien.

De eerste Herfsttinten

Voor velen beteekenen de eerste roode herfsttinten een onveilig signaal.

Zij, die als eerste aankondigingen van den herfst de levens rimpeltjes ontdekken, zullen ondervinden dat het dagelijksch gebruik van beide *Pond's Creams* de huid verjongt, ze soepel maakt en aldus de naderende teekenen van den levensherfst verjaagt.

Neem overdag ter bescherming Uwer teint *Pond's Vanishing Cream* en is Uw huid langeren tijd aan ons grillig klimaat blootgesteld geweest, reinig ze dan met *Pond's Cold Cream*. Doe dit laatste iederen avond voor 't naar bed gaan.

Verzorgt Uw Teint

Pond's Creams *Monsters*
verkrijgbaar in potjes van f 1, en f 2 en in tuben van f 0.40 en f 0.80
Pond's Extract Co. A'dam zendt U twee monsters na inzendeling van 10 ct.

Pond's
Vanishing & Cold
Creams

Onze 100 Gulden Prijsvraag

De oplossing
is als volgt:

- 1 Mgr. Schrijnen, Bisschop van Roermond.
- 2 Dr. Poels, Hoofdaalmoezenier, Heerlen.
- 3 Max Guillaume, musicus, Roermond.
- 4 Hubert Cuypers, musicus, Amsterdam.
- 5 Mr. Berger, Burgemeester, Venlo.
- 6 Habets, Burgemeester, Kerkrade.
- 7 Jhr. Mr. Ruys de Beerenbroek, Den Haag.
- 8 Mgr. Dr. Nolens, Den Haag.
- 9 Peter Gielen, dir. Maastrichter Staar, Maastricht.
- 10 Oud-minister Lambooy, Hilversum.
- 11 Oud-minister Waszink.
- 12 Ament, kamerlid, Roermond.

De prijzen worden in den loop dezer week aan den betrokkenen toegezonden.

Onder de goede oplossers werden de volgende prijzen bij loting toegewezen:

- Prijs van f 20.—, Mej. M. Kirsch, Turennestraat 1, Maastricht.
 „ „ - 10.—, W. Cox, Markt A 100, Swalmen.
 „ „ - 10.—, L. Paulisse, Bisschop Roermondstraat 41, Roermond.
 „ „ - 10.—, J. Backus, 1ste Spoorstraat 69, Treebeek.
 „ „ - 5.—, Jan Muysers, Parade 3, Venlo.
 „ „ - 5.—, L. H. Bremmers, Kruisheerenstraat 3, Roermond.
 „ „ - 5.—, P. H. Vaessen, Rijksweg Zuid 23, Sittard.
 „ „ - 5.—, Wed. J. Dormans-Dols, Hoofdstraat 16, Beek (L.)

BARTELS

schoonheids expert te Amsterdam
adviseert 2 maal daags gebruik
van Palmolive zeep

"Ik beveel mijn clientèle als huisbehandeling aan tweemaal daags: eerst gezicht en hals masseeren met schuim van Palmolive zeep; daarna mijn welbekende cream Marion te gebruiken met een weinigje lotion Marion als eindbehandeling."

W. Bartels

SARPHATISTRAAT 45, AMSTERDAM

20 cent
PER STUK

Bartels, die behalve zijn bekend etablissement in de Sarphatistraat 45 te Amsterdam een salon heeft in het Amstel Hotel, een van Amsterdam's meest gedistingeerde hotels, studeerde in de grootste steden der wereld, — Parijs, Weenen en New-York.

"HET is zoo begrijpelijk als gij er over nadenkt", zegt Bartels, "er bevinden zich in de huid miljoenen poriën. Wanneer deze, diep onder de oppervlakte der huid verstopt raken door vuil, rouge, poeder enz., kunnen gewone preparaten niet daár doordringen waar zij noodig zijn. Daarom beveel ik Palmolive aan, omdat zij door de samenstelling van palm- en olijfoliën onmogelijk de huid kan irriteren, daarentegen verzachten."

Maak met beide handen een zacht schuim uit Palmolive zeep en warm water. Wrijf dit gedurende twee minuten in de huid en spoel daarna af, terwijl het water geleidelijk tot ijskoud wordt afgekoeld.

PALMOLIVE ZEEP

GRATIS zenden wij U op aanvraag het schoonheidsboekje, getiteld: „Hoe men over de geheele wereld den teint der jeugd behoudt.”
 Afdeeling Reclame, Colgate Palmolive Peet Co. N.V., Spuistraat 64-70, Amsterdam C.

De volgende inzenders ontvangen een prijs van f 2.50:

- Mej. Ellie Lenaerts, Misboekstraat 5, Sittard.
 H. Beulen, p.a. M. Flacks, Geerstraat 58, Heerlen.
 Mej. B. Loontjens, Elisabeth Strouvenlaan 18, Maastricht.
 Jan v. Aubel, Dorpstraat Amby, bij Maastricht.
 J. Deckers, Smidstraat 3, Tegelen.
 Mej. J. Vliege, Brandenburgerplein 8, Maastricht.
 F. Thewissen, Julianaplein 9, Sittard.
 Tijen Mulder, Hyacinthenlaan, Lindenheuvel bij Geleen.
 B. J. Mulder, v. Ravensteinstr. 1, hoek Hobbemastr. Den Haag.
 Mevr. L. Nefkens, Wilhelminasingel 68, Maastricht.
 G. J. Wachelder, Weltertuystraat 56, Heerlen.
 Mej. Jos. Naphausen, Markt 49, Kerkrade.

VROUWENLEVEN

DE PYAMA

De pyama is er wel op vooruitgegaan. Eerst kenden we haar enkel als nachtkleding, maar later werd ze, in luxueuze uitvoering, ook in het boudoir toegelaten en nog later verscheen ook de strand-pyama, welke op de groote mode-bad-plaatsen in het vorige seizoen als *het strandcostuum* gold.

Voor het boudoir heeft men het pyama-ensemble: pantalon, blouse en bijbehorend los jakje. De blouse is meestal heel eenvoudig van snit. Soms is ze meer „gekleed”, bijvoorbeeld van voren schuin over elkaar vallend, met een breede ceintuur, die terzijde in een grooten strik eindigt, als afsluiting. Maar in elk geval moet het bijbehorende losse jakje aan het geheel de charme verleen.

Nu, tegen het koude seizoen, wordt er bij een zijden pyama vaak een fluweelen jasje gedragen, dat ofwel in tint overeenstemt met het geheel, ofwel in glanzend zwart afsteekt bij jade, chineesch rood of koningsblauw.

Nowitzky ontwierp pyama-ensembles, welke geïnspireerd zijn op de modes voor mannen uit een vorige eeuw. Hij lanceerde o.a. bij een pyama vanivoorkleurig moiré een getailleerd jasje met lange panden, van geruit velvet in zwart, wit en rood. Het geheel doet wel eenigszins denken aan 'n maskerdepakje.

Het pyama-ensemble van onze afbeelding is buitengewoon elegant, zoowel wat betreft coupe

Zijden pyama-ensemble, met sierlijke garneering van zijden borduursel.

als garneering. De pantalon is nauwsluitend om de enkels, de wijf uitvallende, lange mouwen zijn bijzonder sierlijk en niet enkel blouse en jakje zijn met bont geborduurde bloemen versierd, maar ook de voering van het losse zijden jakje heeft een rand van zijden borduursel.

NIEUWE MANTELS

Nu de japonnen langer zijn geworden, zijn natuurlijk ook de mantels langer dan wij ze de laatste jaren hebben gedragen.

Over het geheel volgen de mantels de lijn der nieuwe japonnen. Ze zijn strak tot over de heupen, om vandaar in meer of minder wijfde uit te vallen. soms ook zijn ze getailleerd en voegen ze zich aldus naar de lijn der *robe princesse*; soms ook zijn ze, als vele japonnen, van achteren langer dan van voren.

Bij de nieuwe bontmantels valt er, over het algemeen, van zulke veranderingen niet veel te bespeuren. Sommige ervan werden getailleerd, maar de meeste bontjassen zijn glad en eenvoudig van lijn gehouden en meestal is er alleen iets nieuws in de garneering der mouwen, welke zich vaak uistrekt tot over den elleboog.

Onze afbeeldingen vertoonen een paar zeer elegante fluweelen mantels: een mantel van zwart fluweel, van het modehuis O. Rossen, en een créatie van het modehuis Bruges, in zwart met wit geruit fluweel.

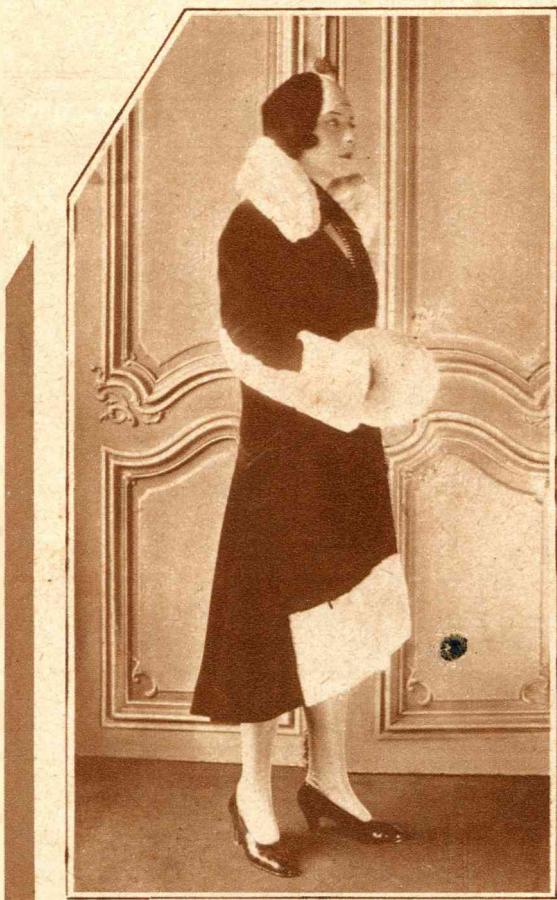
Het eerste model is getailleerd, het valt wijf uit van de heupen in golvende godets, het is van voren opgeknipt en het heeft de modieuze ellebooggarneering. De garneering van hermelijn is van een voornaam contrast met het diep glanzende, zwarte fluweel van den mantel.

De geruite fluweelen mantel heeft kraag en manchetten van witte vos. De mantel is strak gehouden tot aan de wijf uitvallende godets, welke van onderen zijn ingezet.

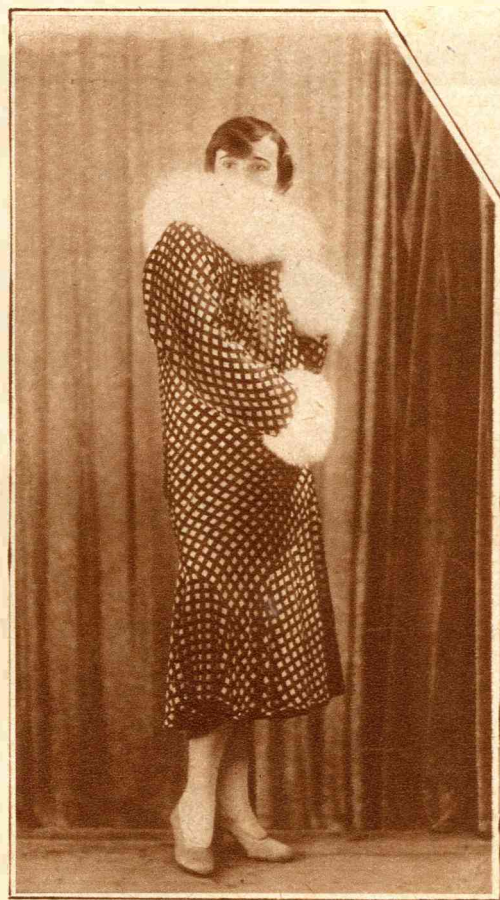
Beide mantels zijn, dunkt me, meer geschikt voor den avond dan om overdag te worden gedragen. Niet dat dit dan 't toppunt van chic zou wezen! De hyper-elegante vrouw laat zich bij ieder avondtoilet een bijpassenden mantel vervaardigen; maar hoeveel vrouwen kunnen — of willen — nu hyper-elegant zijn?

PAULA DEROSE.

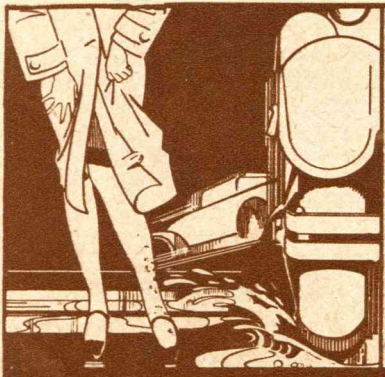
GOEDKOOPE KNIPPATRONEN van onze geleekende modellen, genummerd boven 4000, zijn verkrijgbaar aan „Het Patronenkantoor”, Postbus No. 1, Haarlem. Onberispelijke coupe. Dameskleding in de maten 88, 96, 104 bovenwijdte à f 0.55, kinderkleding voor den bij 't model aangegeven leeftijd à f 0.35. Bij elk patroon handleiding voor 't knippen en naaien benevens een verkleinde patroonschets. Franco toezending, direct na ontvangst van bestelling met het verschuldigde bedrag aan postzegels ingesloten, maarbij vermeld naam en adres, nummer van 't model en 't blad waarin het voorkomt, en bovenwijdte. Men meet deze maal rondom het lichaam, recht onder de armen door, gewoon glad gemeten, zonder extra-toegift. Van de gefotografeerde modellen en de teekeningen zonder of met lagere nummers zijn maatpatronen verkrijgbaar, na nauwkeurige opgave der gewenschte maten à f 1.— per stuk voor dames, voor kinderen f 0.70.

Zeer modieuze zwart fluweelen mantel, gegarneerd met hermelijn.

Mantel van zwart met wit geruit fluweel, met kraag en manchetten van witte vos.

EEN ONGELUK LIGT IN EEN KLEIN HOEKJE;
MAAR EEN GELUK, DAT HET REDMIDDEL
OVERAL TE KRIJGEN IS N.L.

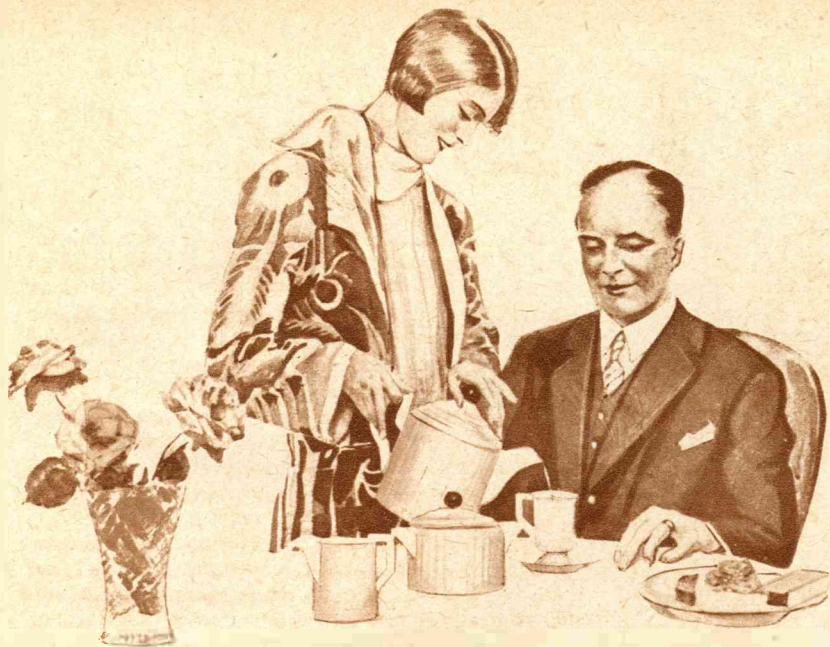
LUX

MAAKT OOK EEN UITSTEKEND SHAMPOO.

Is het veilig
in water
't is veilig in Lux

Wascht alle
fijn goed

Schat, wat ben ik toch blij,

dat je nu weer een lekker kopje koffie meedrinkt en dat je er heelemaal geen last van hebt.

Ik kan je Moeder werkelijk niet genoeg danken, dat ze me haar geheim heeft medegedeeld. Ook ik gevoel me veel beter, sinds wij Koffie Hag in huis hebben.

Weet je, wat je Moeder zei? Spaar je hart en je zenuwen! Er valt zooveel glad te strijken in het huwelijk, dat het niet noodig is, nog olie op het vuur te gooien, door zenuwprikkelende stoffen te gebruiken, die nu eenmaal in de gewone koffie aanwezig zijn.

Koffie Hag is gegarandeerd coffeïnevrij, zooals het in onze Nederlandsche Warenwet voorgeschreven is. Smaak en aroma zijn even verrukkelijk als bij andere koffie; en de prijs....? Ja, inderdaad, Hag is duurder. Per kopje berekend, maakt het echter nog niet eens één heelen cent uit en dat is ons onze gezondheid en ons huiselijk geluk toch zeker wel waard.

Is U Verzamelaar?

Tegen inzending van onderstaanden bon ontvangt U gratis 10 wapenzegels met alle inlichtingen over het schitterend propagandawerk "De Nederlandsche Gemeentewapens", alsmede een prospectus betreffende een wedstrijd in het nateekenen van gemeentewapens. Knijpt U dezen bon uit, voordat U het vergeet en zendt U hem nog heden op. U zult er later plezier en genot van hebben.

BON als drukwerk te verzenden aan de KOFFIE HAG MY., Prinsengr. 299-301, Amsterdam C.

Gelieve mij gratis en franco te zenden 10 wapenzegels, alsmede het drukwerk betreffende het verzamelwerk "De Nederlandsche Gemeentewapens"

Naam: Brab.-Limb.

Adres:

Plaats:

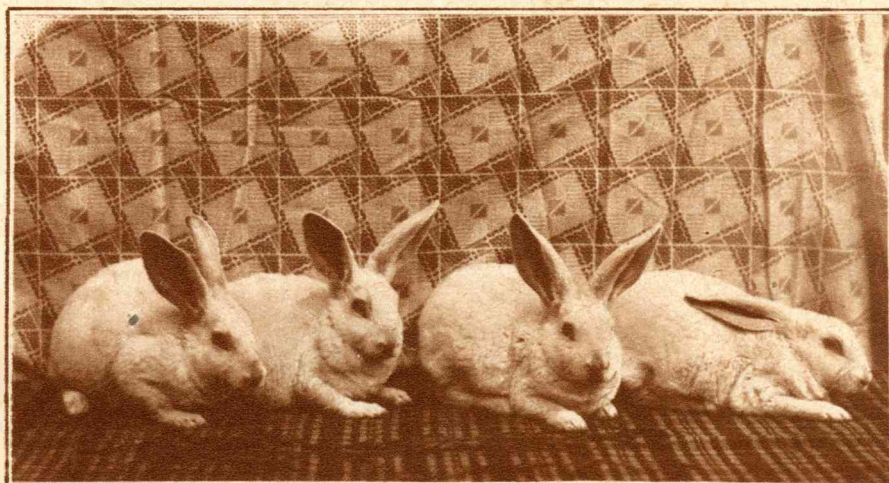
de kern, daar gaat 't om!

1. Donkerblauw gelakte frontplaat m. bedieningsknoppen.
2. Solied toestelframe van gegoten aluminium.
3. Geleerlakte montageplaat, horizontaal over het frame geplaatst, waarop
4. Variabele condensatoren, met gegoten aluminium schalen, waarop de diverse golf lengten geijkt zijn.
5. Philips' transformatoren en toonzeef.
6. Lampje voor verlichting van de condensatorschalen.
7. Wisselstroom-voedingsblok, dat plaatspanningapparaat, accu en neg.-roosterspanningbatterij vervangt.

NSF4

Voor accu-voeding: ... f 225.-
voor algeh. wisselstroom: 325.-

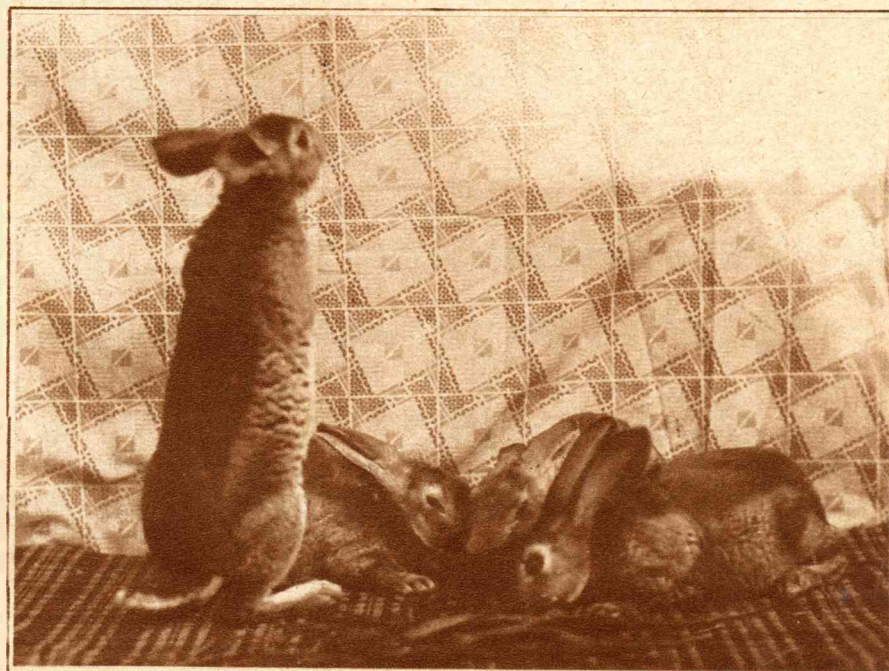
N.V. Nederlandsche Seintoestellen Fabriek
RADIO HILVERSUM

Iets bijzonder zeldzaams uit de Rex-konijnenfokkerij. Een nest van 8 stuks uit Castor (bruin) Rex geboren jongen bleek 4 geheel witte exemplaren te bezitten. Zeer zeker een niet te versmaden buitenkansje voor den fokker, den heer V. Pijs te Venray.

We geven hier van dit nest twee afzonderlijke foto's; een van de witte of Albino-exemplaren, op de andere de „Castor“-kleurigen.

De pels der Rex-konijnen is gelijk aan die van een lammetje, dus niet harig doch wollig.

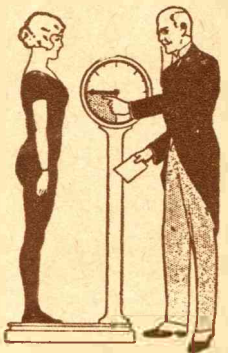
Een stap in de goede richting is een bezoek aan de N.S.F.-Agentschappen en aan onze

N.S.F.-Showroom, Kalverstraat 121, Amsterdam

„ „ Breestraat 26, Leiden

Zijt gij te mager?

Eene behandeling thuis, die tot verrassende resultaten leidt, en waardoor magere en zwakke personen gezonde, flinke mensen worden.

Personen, vooral die welke 10 tot 20 pond beneden het normale lichaamsgewicht blijven, zullen gelukkig worden door deze schitterende uitvinding. Zij bestaat daarin, dat in de meeste gevallen een snelle gewichtstoename plaats vindt door vleeschvorming, waardoor de lichaamsvormen een bekoorlijke ronding verkrijgen.

Zeg niet vooruit „dat is onmogelijk“; neem een proef met Sargol en U zult overtuigd worden. Deze nieuwe vinding vereischt geen enkel lastig dieet, noch zal ze U hinderen bij Uwe werkzaamheden.

Gij doet zooals gij gewoon zijt te doen, en eet wat gij wenscht.

Ook personen met een zeer gevoelige maag kunnen het zonder vrees gebruiken daar Sargol absoluut onschadelijk is.

Een „Sargolkuur“, 6 dozen voldoende voor 6 weken, kost / 9.—
SARGOL Co., Prinsengracht 983, Amsterdam.

Vóór het inzeepen

Als gij U moeilijk scheert omdat Uw huid gauw stuk gaat en pijn doet, dan kunt gij dit geheel voorkomen, indien gij vóór het inzeepen de huid even inwrijft met slechts een weinig

PUROL

Tegen
BRONCHITIS

Los het op de borst vastzittende slijm op, gemakkelijk het opgeven, verzacht de snijdende pijn van het veelvuldig hoesten en versterkt Uw ademhalingsorganen met de snel en krachtig ingrijpende, onschadelijke

**AKKER'S
ABDIJSIROOP
VOOR DE BORST**

Prijs: F 1.50 F 2.75 F 4.50

KLIERZIEKTE

is een vorm van tuberculose. Verwaarloost deze kwaal dus niet. Leest wat Dr. J. H. VAN GRAFHORST, arts, schrijft in zijn brochure: „Wenken en raadgevingen bij de behandeling van tuberculose en scrofulose“, over de gunstige resultaten, verkregen met granuline. Deze brochure, die o.a. talrijke attesten bevat van geneesheeren en gewezen patiënten, wordt U, op aanvraag, in gesloten enveloppe, gratis toegezonden door de Pharm. Ond. Dr. J. H. VAN GRAFHORST, Scheveningen, Alkmaarschestr. A 9

Oorsuizen

en doofheid, ook ouderdomsdoofheid, oorverkalking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geraas in het hoofd, enz. DE genezing. Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

*Als ik maar wist
waar ik die lamme verkoudheid
heb opgedaan!*

Toen het onlangs in de huiskamer tochtte? Of was het in den trein? Of . . . of . . . ? Wat komt het er op aan. Vragen helpt U niet. U zult er nimmer achter komen.

Het is beter te zorgen, dat U niet zoo gemakkelijk meer verkouden wordt, door van tijd tot tijd een paar Wybert-Tabletten te nemen en in den mond te laten oplossen. Dat versterkt de slijmvliezen van de keel en maakt deze voor koude en droge lucht niet zoo licht ontvankelijk. De smaak is zuiver en de onaangename droogte in den mond verdwijnt terstond.

Wat echter Uw verkoudheid betreft, stel U gerust; zij moet uitzielen en slijten, al doet U er al 't mogelijke tegen. Wel zullen van tijd tot tijd eenige Wybert-Tabletten U de gewenschte verlichting verschaffen.

Begrijpt U thans, waarom U nooit Wybert-Tabletten moet vergeten?

Wybert

Alleen in origineele dozen
à 45 en 65 cts. De groote doos
bevat meer dan 300 tabletten

Stoomwasscherij „Edelweiss“ GEBR. GIESBERS - ROERMOND

Het beste adres voor het behandelen van de huishoudwasch
Specialiteit in stoomen en verven
Depôts in alle plaatsen van Limburg
Ververij en Chemische Wasscherij

ROERMOND Neerstraat
HOTEL KISSELS. Modernste comfort ter stede. Auto-garage aan huis. Uitpakkamers

Adverteeren
doet verkoopen!

overwerkte zenuwen

kalmeeren en worden gesterkt door
**Mijnhardt's
zenuwtabletten**
Buisje 75ct. Bij Apotheken en Drogisten.

Puistjes

In het gelaat verdwijnen spoedig door deze des avonds met wat PUROL in te wrijven en door zich des morgens te wassen met warm water en gewone zeep of beter nog met Purolzeep. 't Voldoet iedereen.

VLOEIBAAR LINOLEUMWAS „GLIM“

WRIJFT ZEER GEMAKKELIJK IN
ENGEEFT ONMIDDELIJK GLANS.
GROOTE TIJDSBESPARING!
No. 10

LIMBURG IN BEELD
Illustratie voor de Provincie Limburg

Kantoor: Boschstr. 110, Maastricht, Tel. 1713. Abonnementsprijs: per week 12 1/2 ct.; per kwartaal f 1.62 1/2 bij vooruitbetaling, per post f 1.75 (voor Ned.-Indië: f 7.— per jaar). Voor het overige buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor advertenties wende men zich tot de Administratie van dit blad. — Al onze abonné's zijn GRATIS VERZEKERD tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 2000.—, f 500.—, f 250.—, f 50.— en f 25.—)